



Mời các bạn
đón đọc tập 8

Lớp 6A, xuất hiện một tờ báo có tên Chấn Chinh. Báo được các bạn trong trường đón nhận nồng nhiệt nhưng lại gây nhiều tranh cãi trong các bậc phụ huynh.

Để thâm nhập vào nhóm làm báo này, các Ca-ta-nhi đã phải trải qua những cuộc thử thách khắc nghiệt, rung rợn đến mức... phải vào bệnh viện.

CUỘC ĐIỀU TRA 8 Thanh tra CA-Ta-nhi GIÁ : 3000 Đ

NGUYỄN MẠNH TUẤN

NXB TRẺ



CUỘC ĐIỀU TRA 7 Thanh tra CA-Ta-nhi

Thanh Tra
Ca - Ta - Nhí

NGUYỄN MẠNH TUẤN

**Thanh tra
CA-TA-NHÍ**

TẤM THẺ XE BÍ ẨN



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

1. CÔNG TY PHÁ ÁN P.A 101

Sau cuộc họp mặt phụ huynh học sinh toàn trường là lễ tuyên dương thành tích của nhóm Minh Nhí, Phúc Hình, Mi Trái Banh do đã góp phần quan trọng vào việc giúp cơ quan công an kịp thời tìm được nhóm "du khảo" vô kỷ luật. Ngoài các thầy cô, học sinh toàn trường, các bậc phụ huynh học sinh, tất nhiên không thể thiếu mặt ba, má của Minh, Phúc, Mi, còn có đại diện công an thành phố, công an quận và chủ đại úy Lê Hưng.

Mỗi bạn "nhóc" của chúng ta đều được nhận giấy khen của Sở, Phòng Giáo Dục, của nhà trường, Công an thành phố, Công an quận. Nhưng, giá trị nhất là mỗi đứa được tặng thưởng một tấm huy chương Chiến

Công của ngành công an. Gia đình những thành viên đội "du khảo" còn tặng mỗi đứa một phần quà giá trị bọc trong giấy trang kim đỏ rất chi là trang trọng.

Buổi lễ diễn ra như thế nào ? Phần quà giá trị bọc trong giấy trang kim gồm những gì, xin miễn kể chi tiết vì những nhà điều tra nhí của chúng ta vừa khiêm tốn vừa ít từng trải với việc nghe bên tai những lời khen ngợi, nên đều không muốn được kể chi tiết, dù là kể trong cuốn truyện rất riêng tư này. Chỉ mong bạn đọc biết rằng đó là một buổi sáng chủ nhật nhiều vinh quang và xúc động.

Tan buổi lễ, lễ ra Minh, Phúc, Mi cùng theo ba má về nhà, nhưng lúc này riêng tư là nhỏ, sự nghiệp mới là lớn, nên theo yêu cầu của Mi, cả hội rủ thêm Cường Lu vào... căn tin để có cuộc hội ý nhỏ đồng thời cũng để ăn... "mừng"! Sở dĩ tiếng "mừng" hơi miễn cưỡng là vì cả bốn gương mặt đều không được vui lắm. Vì xét về thành tích chung trong vụ tìm kiếm nhóm "du khảo", phân quyết định là hốt gọn "thủ phạm" thì chú Lê Hưng lại nâng tay trên mắt. Phần còn lại, vốn đã ít ỏi, nếu tính cận kề chỉ có công của Minh là chính, Phúc và Mi chưa đụng nhẹ vào "vụ án" đã xong, còn Cường Lu hoàn toàn là người ngoài cuộc. Vì

thể lễ tuyên dương càng lớn, các bạn nhí của chúng ta càng không vui, nhất là Minh, chủ như có lỗi bởi vì đã trót làm được nhiều việc hơn các bạn. Theo các bạn vào căn tin, chủ lặng lẽ, không nói, không rằng.

Người tỏ ra chủ động, hoạt bát, nhất lại là Mi Trái Banh.

- Thế này các cậu ạ ! Thời gian vừa rồi chúng mình làm được bao nhiêu là việc lớn, nhưng chưa bao giờ chúng mình có một cuộc gặp gỡ chính thức để tổng kết rút kinh nghiệm... Trong lúc các bạn ngồi quanh chiếc bàn vuông góc cuối căn tin vắng khách, Mi đã sốt sắng mở đầu, quên bẵng đi thói quen vĩ đại, mỗi khi vào đây là phải kêu đầy bàn đồ ăn rồi mới nói gì thì nói. Thế mới biết, khi một đứa trẻ ham ăn uống thấy mình đóng vai trò quan trọng thì nhu cầu của cái bụng trở nên thứ yếu. Cô nàng hào hứng nói tiếp : Nếu không rút kinh nghiệm thì dần dần chúng ta sẽ đến chỗ mất hứng thú, chán nản...

Thấy các bạn ngồi buồn hui, Mi mới chột nhận ra trên mặt bàn trống không. Thật sợ, Mi vội dẫu môi về phía cô Huyền phục vụ :

- Cô Huyền ! Cho tụi cháu mỗi đứa một ly trà đá nghe.

Lại một sự khác thường nữa. Khi đóng vai trò quan trọng người ta cũng dễ quên đi sự hào phóng vốn có.

- Theo tớ... Có lẽ cũng hơi ngượng về sự khác thường của mình, không ai thắc mắc, Mi cũng tự thanh minh : Vì hôm nay chúng mình bàn chuyện nghiêm túc, chuyện ăn uống nên chừng mực.

Khi cô Huyền bưng ra bốn tô hủ tiếu nóng hổi, Mi trợn tròn mắt. Cô Huyền vừa bày từng tô trước mỗi quý khách vừa cười mím :

- Cường Lu kêu mỗi người hai tô rồi.

Mi chép miệng :

- Vậy thì chúng mình vừa ăn vừa nói chuyện vậy. Khéo ăn lại là chính, hạp là phụ thì hồng việc.

Phúc Hinh cầu nhàu :

- Thì cậu muốn nói gì cứ nói đi. Chú liếc xéo qua nét mặt đăm chiêu của Minh Nhí : Chính tớ cũng không thích lối phá án mạnh ai nấy làm như vừa rồi.

Minh đang uốn oải gấp sợi hủ tiếu đưa lên miệng một cách miễn cưỡng, bỗng lờ mắt lại :

- Tớ cũng chẳng thích gì đâu. Nhưng các cậu rơi vào hoàn cảnh của tớ, các cậu cũng không thể làm khác được. Chúng ta đâu có phải là người lớn muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu lúc nào thì đi.

Cường Lu đồng tình :

- Tớ thấy Minh nói đúng. Làm con nít có nghĩa là mất tự do. Vụ truy tìm nhóm "du khảo", tớ không được tham dự nhưng tớ không ầm ức gì. Thời gian đó, ba má tớ quản lý tớ rất chặt, các cậu có rủ, tớ cũng không thể tham gia được.

Phúc nói mát :

- Nhà nào cũng có điện thoại, không đi được là một chuyện, nhưng cùng hội cùng thuyền thì phải rủ đã chứ.

- Thôi, thôi đi các cậu. Mi đã xoi vèo hết tô hủ tiếu, vừa liếc môi vừa can các bạn : Chuyện cũ bỏ qua. Tớ xin phép nói trước nhé. Thời gian vừa qua, tớ chỉ tham gia có hai vụ, Cường một vụ, nhưng Minh và Phúc cả sáu vụ đều tham gia từ đầu tới cuối. Các cậu làm lợi cho mọi người bao nhiêu là bao nhiêu cả về tinh thần lẫn vật chất. Riêng vụ tìm được cái máy tính của tớ vừa trả lại danh dự cho Phúc, vừa xây dựng tình cảm tốt đẹp giữa tớ và các

cậu. Vụ tố bị trần lộ, các cậu tìm ra thủ phạm, trừ hẳn cho xã hội một tên cướp nguy hiểm, từ hồi đó ở khu vực cổng trường, học sinh tha hồ ăn quà không sợ bị ai cướp giật. Bốn vụ khác cũng vậy. Nhưng, lợi ích thì người khác hưởng còn chúng mình được cái gì nào? Vụ nào chúng mình cũng phải chi phí ăn uống, chi tính đạp xe chờ nhau trên đường truy tìm dấu vết thủ phạm, có khi cũng cả ngàn lẻ một cây số rồi.

- Đúng quá. Minh gặt-dầu : Tổ chức cậu chỉ mấy cây số cũng bằng người khác đi một vòng trái đất.

Phúc cao hứng nói lớn :

- Trong phim ngay cảnh sát đi điều tra cũng phải ăn uống, lúc theo dõi tội phạm vào lâu đài vua chúa, tị phú, mình cũng phải ăn uống như vua chúa.

Mi cong cớn :

- Chúng mình đều biết điều đó, tại sao chúng mình lại làm không công ? Đúng không nào ? Tại sao chúng mình có tài năng như thế mà chúng mình lại không làm giống như những công ty dịch vụ. Trước mỗi vụ án, chúng mình phải đặt điều kiện: Tôi làm vụ này phải chi phí ăn uống bao nhiêu, đi đường



bao nhiêu, chất xám bao nhiêu... Hí hí hí...
Nếu liên tục có vụ án, có khi chưa hết lớp
mười hai, chúng mình đã thành tỉ phú hết.

Minh cau mặt :

- Học sinh đa số đều nghèo, còn đặt điều
kiện với cô hiệu trưởng hay thầy Tôn thì kỳ...

Cường bắn khoăn :

- Nói với nhau thì dễ, nhưng nói với
những người nhờ mình thì ai dám nói.

Mi vung tay hùng hổ :

- Các cậu sợ thì để tớ nói cho. Với cô hiệu
trưởng và thầy Tôn tớ cũng dám nói à. Mình
phá án có khác gì các cô, các thầy dạy ngoài
giờ đâu. Các cậu giỏi không đi học thêm, chứ
tớ học thêm sáu môn, chẳng thấy môn nào
không phải trả đậm tiền cả, tớ cứ nói chuyện
đó ra thì ai cũng tán thành trả công sòng
phẳng cho bọn mình à.

Phúc gật đầu :

- Nhất trí ! Từ nay chúng ta thành lập
một cái quỹ, giao cho Mi phụ trách giao dịch.
Chúng ta không thể tiếp tục làm không công
được. Theo tớ, chúng mình cần phải có tên gọi
chính thức, thí dụ như văn phòng thám tử tư
6A1 hay văn phòng dịch vụ thanh tra 6A1.

Cường góp ý :

- Đã là văn phòng thì phải có người cầm
đầu. Tớ thấy Minh Nhí là người có nhiều
thành tích nhất, cả trường đều gọi cậu là
thanh tra Ca - ta - nhí, uy tín rộng khắp, cậu
sẽ là phụ trách văn phòng.

- Í ! Minh giầy nẩy : Tớ không làm đâu.
Theo tớ cứ lập văn phòng nhưng khi phá án,
thì phân công người nào là chính.

Mi nói :

- Theo tớ đừng gọi là văn phòng. Ba tớ
bảo văn phòng chỉ là giải quyết giấy tờ, hành
chánh. Còn đã làm ăn thì phải gọi là công ty.
Tại sao chúng mình không đặt là công ty phá
án gì đó.

- Đúng thật. Phúc hưởng ứng : Mình lập
công ty phá án 6A1.

Minh nói :

- Thế thì gọi là Công ty P.A cho nó bí hiểm
và có vẻ quan cảnh sát, bọn tội phạm vừa
nghe thấy đã ngán.

Mi cười tít mắt vỗ tay :

- Hoan hô. Công ty P.A... tuyệt vời.
Nhưng theo tớ không nên dùng tên 6A1, vì
bọn tội phạm và những người đặt hàng biết

chúng mình học lớp sáu, thế nào chúng mình cũng bị coi thường. Sang năm chúng mình lên lớp bảy, sau đó, lớp tám, lớp mười, không lẽ mỗi năm đổi tên một lần, mặt khác Cường Lu lại đang học lớp tám...

Cường được nhắc nhở với vẻ long trọng lập tức ngược mắt về phía cô Huyền phục vụ ra hiệu bằng tay kêu cho mỗi người một tô hủ tiếu nữa, rồi mới phát biểu ý kiến :

- Theo tớ, vừa để xác định là công ty chúng mình còn phá án dài dài, vừa để quảng cáo, chúng mình nên đặt là công ty P.A một ngàn lẻ một, ý nói chúng mình là công ty tiềm lực vô cùng.

- Ngàn lẻ một thì khoa trương quá. Phúc nói.

Cường rút xuống :

- Hay trăm lẻ một vậy ?

Mi, Minh, Phúc đồng thanh :

- Nhất trí.

Cường phấn khởi trở lại vấn đề cũ :

- Theo tớ, đã là công ty nhất định phải có người đứng đầu. Cường nói với Minh : Nếu cậu không thích, thì theo tớ, chúng mình nên

bỏ phiếu kín. Nếu cậu trúng thì bắt buộc cậu phải nhận.

Minh phát bần :

- Tớ không tán thành chuyện phải có người đứng đầu, nên có trúng tớ cũng không làm.

Mi nguyệt dài một cái rở sặc :

- Sao cậu cứng đầu và kiêu ngạo thế. Thiếu số phải phục tùng đa số. Mi giờ cao tay : Tớ tán thành bỏ phiếu là hai.

Phúc cũng giờ tay :

- Thêm tớ là ba.

Thấy Minh ngồi im thít, Mi mở cuốn sổ tay xé luôn bốn tờ giấy trắng phát cho mỗi đứa một tờ :

• Mời các cậu làm luôn. Hết sức dân chủ đấy nhé. Ai cao phiếu nhất, người đó phải làm. Hí hí hí... Bí mật ghi tên rồi gấp tư lại, nhưng khi kiểm phiếu thì công khai. Đồng ý không ?

Khi bàn về việc bầu người đứng đầu, Minh coi nhẹ hều. Nhưng khi cầm lá phiếu trong tay, chủ bỗng thấy hồi hộp. Rõ ràng đây là một việc nghiêm túc. Dù miệng nói là không thích làm, nhưng trong thâm tâm, chú

tự thấy mình hoàn toàn xứng đáng. Nhìn qua gương mặt các bạn, chú chắc mẩm số phiếu sẽ tập trung cả vào mình. Phúc là bạn thân lại đã hiểu năng lực của mình quá rồi. Cường Lu thần phục mình ra mặt mới xin vào hội. Chỉ có Mi là thất thường, nhưng chính Mi cũng đã thừa nhận nó đóng góp ít hơn mình và Phúc, mà nó với Phúc cứ như nước với lửa, nên nó cũng sẽ dồn phiếu cho mình. Nghĩ tới đây, Minh bỗng đỏ mặt khi thấy Cường, Mi, Phúc vừa nhận phiếu đã viết ngoáy một cái là xong. Hóa ra mình lại là thằng tính toán nhất. Chú xoay lưng chấm bút vào tờ phiếu trắng. Minh đã từ chối rồi, giờ lại viết tên mình thành bốn trên bốn, tội nó sẽ cười, chỉ bằng mình viết tên Mi, chỉ như để ngấm an ủi nó, mình ba phiếu cũng đã quá bán rồi. Minh lập tức ngoáy ngay chữ "Mi" in to tướng vào tờ giấy, rồi thở phào: Coi như mình cũng đã chứng tỏ lời mình nói. Chú gập tư lá phiếu rồi bỏ vào cái mũ lưỡi trai Phúc chìa ra.

- Nào, tất cả mở to mắt cùng kiểm phiếu nhé. Mi hí hửng đứng hẳn lên lấy từng tờ phiếu trong mũ, từ từ gỡ ra.

Không ai bảo ai, cả bốn gương mặt đều như bị nóng lên trong hội hộp. Cường Lu thì nở mọng hai má nung núc thật. Minh thì u tối

hắn ánh mắt. Phúc Hình phập phồng cánh mũi. Còn Mi hí hí cười cổ ra vẻ vô tư nhưng hai tay cứ run bắn.

- Phiếu thứ nhất... Mi gỡ tờ giấy trên cùng, cố ý đọc thật chậm: Mời anh Minh... một phiếu... Phiếu thứ hai: Phờ ưc Phúc... Phúc một phiếu. Mi cầm lên tờ phiếu thứ ba: Mời... Trời! Ai bầu tôi thế này? Tờ thứ tư vừa gỡ ra, Mi rú lên: Lại Mi... Mặt Mi nhợt hẳn ra nhưng lập tức ửng hồng: Thế là tôi hai phiếu.

Không khí giữa các nhóc lập tức căng lên. Ba cậu con trai đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi: Tại sao nó lại ra kết quả này? Đây là kết quả không ngờ, ngay Mi Trái Banh cũng không nghĩ đến. Nhưng bây giờ, trăm phần trăm cô bé đang đắc thắng ngăm: Dù sao mình cũng uy tín nhất trong hội í... trong công ty P.A 101 chứ. Tuy nhiên, rất hiểu sự ngỡ ngàng của các bạn trai, và cũng chứng tỏ mình khiêm tốn nhất, Mi chọn lại tờ phiếu của mình chìa ra trước các bạn:

- Tớ tin chắc Minh sẽ trúng, nhưng vì thấy cậu cứ kênh kênh nói không làm, nên tớ bầu cho Phúc cốt để cậu không trúng tuyệt đối, cậu sẽ khiêm tốn hơn, chứ thực ra tớ vẫn tín nhiệm cậu nhất.

Cường Lu cũng nhặt lá phiếu của mình chìa ra :

- Tớ rõ ràng đã bỏ cho Minh.

Cái mũi hinh của Phúc xẹp xuống suốt từ lúc biết kết quả. Giờ đây, như hồi hận điều gì, chú ngẩng lên nhìn Minh :

- Tớ vẫn giận cậu đi ăn mảnh một mình trong vụ truy tìm nhóm "du khảo", nên tớ bỏ cho Mi. Cũng như Mi, tớ nghi chắc chắn cậu phải được ba phiếu, thiếu một phiếu của tớ chỉ như lời nhắc nhở cậu rút kinh nghiệm đừng bỏ quên chúng tớ trong những vụ án tới. Tớ không ngờ cả cậu lẫn Mi đều không bỏ... Phúc tần ngần nhìn bạn : Tớ thành thật xin lỗi cậu. Tớ không ngờ... Hay chúng mình bầu lại ?

Cường đồng tình :

- Bầu lại đi. Minh hoàn toàn xứng đáng.

Mi có vẻ miễn cưỡng :

- Nếu các cậu thấy cần thiết thì bầu lại cũng được.

Minh là người hột hăng nhất khi biết kết quả, nhưng chú cũng kiềm chế được lòng mình. Trước sự đã rồi, chú luôn biết chọn ra con đường công tâm và đúng luật.

- Cảm ơn các cậu đã có những quan tâm tới tớ. Minh nói bằng giọng hơi khan : Nhưng kết quả vẫn là kết quả, không thể thay đổi lệ luật đã thỏa thuận được. Mi đã trúng phiếu cao nhất, đương nhiên cậu ấy đứng đầu công ty. Chú đứng dậy long trọng chìa tay về phía Mi : Xin chân thành chúc mừng cậu.

Lập tức, bàn chân Minh nhận được một cú dậm ngầm đau điếng. Không cần nhìn, chú cũng biết tác giả của "tín hiệu" đó là ai. Và cũng hiểu nội dung đầy đủ của tín hiệu đó : Hừ, nó còn định nhắc mình : Sao cậu ngu thế... Làm sao Trái Bành có thể chỉ huy chúng mình ?

Làm như không hề biết đến cú dậm chân, Minh cười mỉm với Mi :

- Hy vọng cậu sẽ làm cho công ty ngày một mạnh mẽ.

Phúc Hinh đành cười gượng khi Mi hướng mắt về phía chú. Chẳng phải chính chú đã bỏ phiếu cho Mi hay sao ?

- Tớ cũng mong cậu làm tốt.

Mi chẳng cần giữ ý tứ, mặt tươi nở như hoa : Thế là cả hai tên công lao nhiều nhất đã phải quy phục ta rồi.

Riêng Cường Lu lắc đầu nói thật thà :

- Tớ sợ Mi khó mà làm tốt được.

- Hứ ! Mi dầu môi lên lừm xéo qua mặt Cường : Cứ làm như lần đầu biết tớ ấy. Được rồi, hãy đợi đây. Để mừng việc lập công ty, tớ mời các cậu ra Míc-kây ăn một châu kem. Còn tám tô hủ tiếu ở đây, tớ trả hết, khỏi phiền đến Cường Lu làm gì.

Cường nhăn nhó như bị đau răng :

- Vừa mới được đứng đầu đã kênh hết biết.

Mi lạnh lùng, không thềm để ý đến Cường, quay ra quầy tính tiền :

- Cô Huyền ơi, thanh toán cho bọn cháu.

Cô Huyền tươi cười bước đến bàn của các thành viên công ty P.A 101 :

- Có người thanh toán hết rồi. Các cháu có gọi gì thêm người đó cũng sẽ thanh toán luôn.

Mi ngạc nhiên nhìn cô Huyền :

- Ài vậy ?

Minh, Phúc, Cường cũng tò mò chờ đợi.

Một phụ nữ ăn mặc giản dị, tuổi ngót nghét năm chục từ phía sau quầy tính tiền dường như đợi đã lâu, tới lúc này mới bước ra. Bà nhìn bọn trẻ cười thân thiện.



Các nhóc nhận ra ngay đó chính là dì Tư Mị vẫn giữ xe ở nhà để xe của trường.

- Hôm nay, dì mừng cho các cháu lập thành tích... Đúng là những thanh tra tí hon, tương lai của đất nước. Bà Mị kéo ghế ngồi xuống cạnh Minh Nhí, như chỉ để nói riêng với Minh: Với lại, dì cũng có một việc tính nhờ cháu, không biết cháu có giúp được dì không. Nếu được thì phước cho dì quá.

Minh bẽn lẽn:

- Dì định nhờ cháu việc gì ạ?

Bà Mị cúi húi moi mãi trong túi áo bà ba mới lấy ra được tấm thẻ giữ xe hình vuông, mỗi chiều chừng bốn phân bằng nhôm mỏng, ở giữa viết số 4, lồi viết vụng, bằng sơn đỏ đã nhợt màu. Chia cho Minh xem tấm thẻ, có lẽ lâu ngày, mặt nhôm đã xỉn, bà Mị nói:

- Tất cả là từ cái thẻ này. Chuyện xảy ra từ năm ngoái. Thành Tam ở lớp 9P2, lúc tan học xuống lấy xe, xe của nó là xe đạp Trung Quốc còn mới, dì rất nhớ. Nó bỗng kêu không có xe của nó. Rồi nó khóc òa. Dì bảo hình như cháu lấy xe rồi mà. Nó nói đâu có, và đưa cái thẻ xe này ra. Thế là dì quỳnh quáng cả lên. Báo nhà trường, rồi báo công an... Không ai tìm ra chiếc xe, không biết nó mất vào lúc nào,

cũng không tìm được thủ phạm. Thế là dì phải đền cho thành Tam chiếc xe mới. Dì oan lắm. Dì nghèo, nghỉ hưu rồi vẫn phải làm thêm việc giữ xe để có thêm thu nhập, phải đền chiếc xe là một khoản quá lớn đã đành, nhưng ở chỗ dì rất cẩn thận, các cháu cũng biết đấy. Ai đến lấy xe, dì cũng kiểm tra xe, coi thẻ rất kỹ. Hôm đó, từ đầu giờ học đến trưa lúc tan học, bác Tư Nhân bảo vệ nói chắc chắn không có một người nào, kể cả giáo viên và học sinh, dắt xe ra khỏi cổng. Ai dắt xe ra vào, bác đều cẩn thận ghi vào sổ hết. Thế thì mất vào lúc nào được?

Phúc lắc đầu:

- Chuyện từ năm ngoái, chúng cháu chưa học ở đây, làm sao tìm được hả dì?

Bà Tư Mị thở dài, tay mân mê tấm thẻ xe:

- Dì nghe báo cáo thành tích của các cháu đã lâu, hôm nay dì cân nhắc lắm mới nhờ... may ra.

Mi lấu tấu cầm luôn tấm thẻ xe lên ngắm nghía:

- Được rồi, chúng cháu sẽ giúp dì. Bón đũa chúng cháu đây vừa quyết định thành

lập công ty P.A 101 chuyên truy tìm các loại tội phạm trong nhà trường.

Mắt bà Tư Mị sáng tia hy vọng :

- Ôi ! Thế thì quý hóa quá. Hóa ra dì là khách hàng đầu tiên của các cháu.

Mi hào hứng hẳn lên :

- Chúng cháu làm là phải có thù lao đáng hoàng đó dì.

Bà Tư Mị xuýt xoa :

- Cái đó dì biết mà. Ba đứa con dì hề sai làm bất cứ việc gì dù nhỏ dù lớn đều phải có thù lao. Dì hiểu mà. Các cháu cứ điều tra, tốn kém bao nhiêu dì chịu hết. Tìm được thủ phạm dì còn thưởng cho nữa. Bây giờ nếu cần tạm ứng trước, dì cũng đưa ngay à. Bà Tư Mị móc túi lấy ra xấp tiền : Dì đưa trước cho các cháu một ít nhé ?

Mi sáng mắt định đưa tay nhận luôn thì Minh lừ mắt :

- Dì cứ cất đi dì ạ.

- Hừ ! Mi hậm hực nhưng ngay tức khắc lại cười tươi với bà Tư Mị : Từ nay có chuyện gì, dì cứ trao đổi với cháu, vì cháu đại diện công ty toàn quyền giải quyết mọi việc.

Minh và Phúc tức nóng mặt, dẫm ngẫm chân nhau. Nhưng vì thể diện của công ty, nên cả hai đành nuốt bồ hòn làm ngọt, cố cười vui vẻ để gây niềm tin cho "khách".

Lúc bà Tư Mị đã về để giải quyết việc gì đó, Phúc khuỳnh hai tay đứng phất luôn dậy trừng mắt với Mi :

- Cậu vừa vừa thôi nhé. Nói với bà Tư như vậy có khác gì mình phá án vì tiền.

Cường Lu cũng áy náy :

- Tớ cũng thấy đòi tiền nó kỳ kỳ sao ấy.

Mi vùng đứng lên, mặt sưng xia :

- Chính các cậu tán thành rằng chúng mình không thể làm không công, rồi cũng chính các cậu đã bầu tớ đứng đầu. Tớ chỉ thực hiện đúng theo điều chúng mình đã nhất trí.

Minh ngồi nín thinh. Rõ ràng Mi không nói sai. Mọi người đều đã hăm hờ bàn. Nhưng lúc này khi Mi mặt tởm trán bóng mở miệng đòi tiền chú cứ thấy nó sừng sững làm sao ấy.

- Theo tớ.. Minh nói dè dặt : Vụ phá án lấy tiền nên xét lại.

Mi lườm Minh một cái như cháy lửa :

- Chữ ký chưa ráo mực đã thay đổi là thế nào ? Không bàn nữa. Nếu các cậu sợ lương tâm cắn rứt thì để tớ lo chuyện ấy. Nó dẫu mỡ nói như ra lệnh : Bây giờ chỉ bàn chuyện phá án. Tớ đã quyết như vậy rồi.

2. SỰ BIẾN MẤT CỦA CẢM HỨNG

Chiều hôm đó, Minh chơi suốt buổi ở nhà Phúc. Hai đứa nằm dài ra giường cùng mở mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà, cả giờ không nói không rằng. Hai kẻ kẻ vai sát cánh xây dựng cơ nghiệp, uy tín bao nhiêu, chỉ một phút chao đảo, vì những chủ quan, sĩ diện nhỏ nhoi đâm ra bây giờ cùng hai bàn tay trắng. Chẳng thể trách ai được ngoài trách mình. Và chính trong lúc ngỡ ngàng trước sự đổi thay ác nghiệt, trớ trêu thay, hai đứa mới thấm đến tận xương tủy nỗi cô đơn, và thấy cần có nhau hơn bao giờ hết. Chỉ có điều những hứng thú lao mình vào các vụ điều tra phá án bỗng rụng biến sạch. Hai chú trở nên thờ ơ trước vụ tẩm thẻ xe của bà Tư Mị.

- Này... Phúc phá vỡ bầu không khí im lặng chán nản : Chúng mình cóc cần những vụ phá án nữa. Phải nghĩ ra một cái gì đó mới lạ hấp dẫn hơn... Lần này chỉ có tớ và cậu thôi.

Minh vẫn thờ ơ, nói cho có chuyện :

- Thế công ty thì sao ? Vừa thành lập. Chẳng phải chính cậu và tớ buổi sáng nay còn vun vào à ?

Phúc vẫn nằm ườn :

- Thì con nhỏ Mi nó bao sân rồi, kệ xác nó làm một mình, ba hồi là nó ngán. Sáng nay nó dám nói chúng mình tạm nghỉ chờ tin tức, còn nó và thằng Cường Lu đi tiếp xúc với đối tượng để phân tích tình hình trước. Ngày hôm qua nó còn xách dép theo mình... Thế mà vừa trúng một cái đã có giọng sếp lớn coi thường chúng mình.

- Dẹp chuyện đó đi. Dù cay đắng thật nhưng phải chịu thôi vì chính tớ và cậu đã bỏ phiếu cho nó. Bây giờ mình thay lòng đổi dạ thì lại thêm một lần nhỏ nhen nữa.

Phúc chồm dậy, cúi kính :

- Thế thì cậu buồn làm gì ?

- Chính tớ cũng chẳng biết nữa. Có lẽ vì không hiểu tại sao chuyện đó lại xảy ra như vậy ? Hình như bắt đầu là sự so kè có sẵn

trong từng lúc ở mỗi đứa, sau đến chuyện chúng mình muốn làm để kiếm ra lợi nhuận...

- Ủ ! Trước đây chúng mình hoàn toàn vô tư... Lỗi là ở nhỏ Mi hết. Chính nó bày đặt việc làm dịch vụ điều tra.

- Thì chúng mình cũng hòa theo... Minh thở dài : Không hiểu sao từ lúc quyết định làm vì tiền, làm lấy công, tớ mất luôn hứng thú.

- Tớ thì thấy để Mi Trái Banh đứng đầu là nguyên nhân chính. Hay ngày mai bầu lại ?

Minh nhếch miệng :

- Đừng bàn chuyện ấy nữa... Im một lúc, Minh nói thêm : Cứ để cho nhỏ Mi nó làm...

Vừa lúc đó, từ dưới nhà vọng lên tiếng chuông điện thoại.

- Phúc à ! Tiếng chị Lành, người giúp việc trong nhà gọi từ chân cầu thang : Có điện thoại nghe.

- Dám nhỏ Mi chắc. Phúc vừa nói vừa rời khỏi giường.

- Cậu đừng nói tớ ở đây nhé. Minh nói với theo.

Phúc chạy ào xuống nhà, cầm ống nghe.

- Alo!

- Phúc hả? Giọng choe choe của Mi inh òi trong máy: Có chuyện gấp lắm. Tớ gọi điện đến nhà Minh, nhưng cậu ấy đi đâu suốt từ trưa. Làm sao tìm được cả cậu ấy nữa?

Phúc nhún vai:

- Làm sao tớ biết được. Cậu là sếp, cậu phải biết chứ.

- Này, đừng có nói cái giọng ấy nhé. Ừ thì tớ là sếp đây. Chính cậu bầu rồi ép tớ làm chủ ai. Bây giờ có việc khẩn cấp, cậu và Minh phải đến nhà tớ ngay để đi thăm Cường Lu.

- Có chuyện gì thế?

- Cường Lu đi điều tra vụ chiếc xe đạp của dì Tư Mị bị tụi nó đánh đập rồi cướp xe.

Phúc ngạc nhiên:

- Cậu và Cường đi cùng kia mà?

- Thì đi cùng chứ sao. Nhưng nhà tên Tam ở lầu hai của cư xá tít trong hẻm bên đường Trần Quang Diệu, tớ bảo Cường ở dưới coi xe và theo dõi những dấu hiệu khả nghi, còn tớ lên nhà Tam. Chỉ có nhờ em Tam ở nhà... Tớ thấy trong nhà có hai chiếc xe Trung Quốc... đang hỏi thăm thì nghe mấy



người ở dưới nhà la có cướp, tố chạy xuống mới biết Cường bị đánh, người ta đã đưa Cường đi bệnh viện rồi... Giọng Mi đầy hối thúc : Nhớ tìm Minh đến ngay nghe. Tại sao cậu im thế ? Ừ đi một tiếng cho tớ yên tâm.

Phúc miễn cưỡng :

- Ừ.

Cúp máy xong, chú lao vội hai bậc một lên lầu thấy Minh vẫn nằm ngửa vắt hai tay sau gáy, mắt mở trừng trừng nhìn lên con thạch sùng đang bám trên trần.

- Có chuyện rồi. Cường Lu bị sập bẫy... đang nằm trong bệnh viện.

Minh nhồm ngay dậy :

- Làm sao ?

Phúc kể lại chuyện rồi nói thêm :

- Nó quỳnh lắm rồi. Nhưng tớ nói bây giờ không biết cậu ở đâu.

- Tội nghiệp... Minh chép miệng : Chúng mình đành phải đến với nó vậy.

Phúc trợn mắt :

- Đến đâu ? Cậu có khùng không thế ? Tưởng là phải chờ lâu không ngờ trời sớm cho ngay chúng mình một cơ hội dạy cho nó một bài học. Phúc hình mũi thì thâm : Chúng

mình đến thẳng bệnh viện còn mặc xác cho nhỏ Mi leo cây, chờ đến tối luôn. Hừ ! Tưởng phá án dễ như vào trong quán chỉ kêu một tiếng là người ta bày hết đồ ăn lên. Sao tai họa lại chọn Cường Lu mà không giáng trúng đầu nó để nó xin từ chức luôn thế.

Cả hai chạy xuống nhà. Lúc cùng dắt xe ra đường, Minh nói :

- Theo tớ, cứ nên đến nhà Mi đã.

- Cái gì ? Phúc ngạc nhiên : Cậu lại thương hại nó hay là sợ trái lệnh cấp trên ?

Minh lắc đầu :

- Tớ nghĩ bây giờ chính Mi cũng như đang gặp hoạn nạn và đang cần bạn bè, chúng mình cho nó leo cây là không nên.

- Xi ! Lại còn bày đặt động lòng trắc ẩn. Phúc gắt : Đúng là nó hoạn nạn nhưng hoạn nạn của đứa không biết điều, con ếch muốn làm con bò, đứa đáng ghét, cần được học những bài học nhớ đời. Tớ còn biết rằng về mặt đạo đức và lòng cao thượng, đối với con gái, mình cần phải rộng lượng cho đáng mặt nam nhi, nhưng đó là trong sách vở, chứ trong thực tế, một đứa con gái quá đáng thì không bao giờ nên cho nó hưởng miếng bánh

cao thượng cả. Phúc ngồi phất lên xe rồi hét :
Tới bệnh viện.

Minh cũng ngồi lên chiếc xe mi ni của mình nhưng hướng ngược lại :

- Cậu nghe tớ đi. Không thể không đến nhà Mi.

- Hừ ! Thế thì cậu đi đường cậu, tớ đi đường tớ. Dứt lời Phúc đạp xe về phía bên phải.

Minh thở dài miễn cưỡng đạp xe theo chiều ngược lại. Chú tin chắc chắn là mình đã cư xử đúng. Mặc dù hướng đi của chú buồn nhiều hơn là vui. Không thích, không ưa gì Mi nhưng vẫn phải đến vì lương tâm và trách nhiệm là nỗi buồn thứ nhất. Làm phật lòng thằng bạn tri âm tri kỷ là nỗi buồn thứ hai.

Chú đạp xe một cách lừ đừ như thể muốn tới đích lúc nào thì tới. Cuối cùng tiệm may THANH LIÊU trên đường Trần Quang Diệu cũng xuất hiện trước mắt.

Mi Trái Banh nôn nóng đến tứa cả mồ hôi đứng chờ sẵn ở lề hè không biết từ lúc nào, vừa thoáng thấy Minh hai mắt đã rưng rưng muốn khóc :

- Phúc Hình đâu ? Sao cậu đi có một mình ? Chờ lâu muốn khóc lên được.

- Tớ phân công Phúc đến bệnh viện trước.

- Trời ơi ! Mi la lên : Lại đưa từ bệnh viện về nhà rồi. Tớ đã nói là tập trung tới đây, sao không nghe ?

- Nhưng cũng chính cậu nói với Phúc rằng Cường đang ở bệnh viện ?

- Thì đúng vậy. Nhưng trong lúc chờ các cậu, tớ "phôn" đến bệnh viện thì người ta nói Cường chỉ bị nhẹ, được băng bó tiêm thuốc rồi cho về luôn rồi. Tớ đã cẩn thận yêu cầu họ giữ hết các giấy tờ chi phí thuốc men để sau này bắt bà Tư Mị thanh toán và trợ cấp thương tổn thân thể vì Cường bị tai nạn trong khi làm nhiệm vụ. Bây giờ chúng mình là công ty mà.

Lúc thoát thấy Mi rưng rưng nước mắt, Minh xúc động tự nhủ mình chọn con đường đến đây là đúng. Lúc ấy trông mặt Mi cũng dễ thương chứ đâu có đáng ghét như lúc lành chanh lành chói thích vượt hơn người. Nhưng khi nghe Mi nói đến việc thanh toán và trợ cấp thương tổn cho Cường, trong mắt Minh lại như mọc gai : Con nhỏ lúc nào cũng đặt lợi lộc lên hàng đầu, thật dễ tức. Tội nghiệp cho Phúc lúc cóc tới bệnh viện rồi tha

hồ mà như chân tìm khắp nơi. Chú grooms grooms lâu bầu với Mi :

- Làm sao báo cho Phúc bây giờ?

Mi nói ráo hoảnh :

- Mặc kệ cậu ấy. Cậu ấy khắc phải tìm chúng mình. Ai bảo đã nói rõ phải tới đây rồi lại còn cố tình trái lệnh. Bây giờ, tớ với cậu phải vù ngay tới nhà Cường Lu, để nắm vững và phân tích tình hình.

Mình cười :

- Ba má cậu không cấm ra khỏi nhà nữa à?

Mi tit mắt vênh vang :

- Sau khi bọn mất tích biến thành bọn du khảo, ba má tớ đã bỏ "cấm vận" rồi. Sáng nay đến trường dự lễ phát thưởng vì thành tích phá án của tụi mình về, khi tớ kể việc thành lập công ty P.A 101, tớ lại được bầu làm sếp, ba má tớ rộng rãi hẳn, cho tha hồ muốn đi đâu thì đi. Ba tớ là một tổng giám đốc kinh doanh còn khuyến khích : Ở Việt Nam, riêng ngành phá án chưa ai nghĩ đến chuyện kinh doanh và khai thác lợi nhuận, các con đi như vậy coi như người mở đường, rất đúng hướng, cứ mạnh dạn tiến lên, ba sẵn sàng hỗ trợ. Ba tớ còn nói bao giờ công ty phát triển cần hỗ trợ

vốn đầu tư trang thiết bị, ba tớ sẽ giúp đỡ hết mình không tính lãi. Theo ba tớ, những người có năng khiếu như chúng mình là nhân tài cần thiết cho nền an ninh quốc gia trong tương lai, cần phải được cổ vũ và nâng đỡ. Phán đoán nói liền một mạch đứt hơi, Mi phải đứng thở hổn hển nửa phút mới nói tiếp được : Theo tớ, chúng mình phải biết tận dụng lợi nhuận ở ngay cả những người ủng hộ mình.

- Dù người đó là ba, má?

- Chứ sao? Mình thành công lớn thì cũng mang lại niềm tự hào lớn cho ba má mình, chứ cậu tưởng niềm tự hào đó ở trên trời rơi xuống à. Bộ khi không mà ba má mình ủng hộ, sẵn sàng đầu tư cho mình hả?

Mình cười thâm trong bụng. Đúng là nó quá hồn nhiên ngộ nghĩnh chứ không phải do vụ lợi. Tranh cãi làm gì cho mệt.

- Bây giờ cậu nói sơ về vụ cậu và Cường Lu đi điều tra thế nào. Chờ Phúc về đây, rồi tụi mình hãy đến thăm Cường Lu.

- Nhất trí. Mi đảo mắt nhìn quanh đường phố : Phải vào một quán hẻm nào ăn uống cho nó tự nhiên, chứ đứng ngoài đường nói chuyện phá án nhỡ bị theo dõi là hỏng hết

việc. Thấy Minh có vẻ ngần ngại, Mi nói thêm : Tớ bao mà.

Minh bực mình :

- Không phải chuyện ai bao. Tại sao không vào ngay trong nhà cho tiện ?

- Tại sao à ? Tại có được cơ hội ra khỏi nhà hưởng không khí tự do, tội gì mình lại làm ngược lại.

Thấy Mi có lý, xứng đáng là một "sếp" biết nhìn xa trông rộng, Minh đành theo Mi vào một quán giải khát heo hút mãi trong tận cùng con hẻm toàn những dãy nhà lụp xụp phía sau căn phố nhà Mi. Trần quán âm đầy khói và mạng nhện. Bàn ghế chỉ hơn chục bộ, kiểu bàn ghế cóc. Vài ông khách già âm thầm bên ly cà phê đen, với những ngón tay sần khòikẹp điều thuốc rê tiền, lâu lâu mới rít một hơi, nét mặt đầy vẻ bí hiểm và nghiêm khắc.

Thêm một lần nữa, Minh kính nể Mi vì loại hàng quán như trong phim trình thám của Mỹ này chưa bao giờ chú được bước chân vào, Mi thì tự nhiên như người nhà. Nó dùng chân đá ghế để ngồi, ngهنh ngáo nhìn sàmsoi vào mặt những người khách ngồi quanh để xem có ai có vẻ đáng ngờ không.

- Ở đây bán cà phê cho người lớn, nhưng có cả kem cho con nít. Cửa sau nhà tở ra đây rất gần nên tớ biết. Mi thì thăm : Mỗi đũa ba ly kem nhé ?

Minh thì thăm lại :

- Một thôi. Ba ly thì ngồi cả ngày à ? Trao đổi xong phải đi ngay đến chỗ Cường Lu.

-Ừ nhĩ. Tớ quên khuấy đi mất. Mi nói với với ông chủ quán, một người cỡ tuổi năm mươi, hom hem, gày guộc, râu tóc bù xù, mặc chiếc áo ba lỗ, quần soọc lửng đều vàng ệch cũ kỹ, chỉ thoáng nhìn đã thấy toát ra sự gay cấn hồi hộp : Bác ơi ! Hai ly kem sâu riêng cho bọn cháu nhé.

Ông chủ quán trở mặt kinh ngạc :

- Con Mi đấy à ? Hôm nay kiêng cữ gì mà kêu ít thế ?

- Hôm nay tụi cháu bàn chuyện quan trọng nên không thể ăn nhiều hơn. Mi lại thì thảo với Minh : Để tớ kêu mỗi đũa một điều thuốc lá nhé.

Minh sửng sờ tưởng không khí chứa đầy sự hồi hộp, bí hiểm trong quán khiến tai mình ù lên nghe nhầm.

- Cậu vừa nói cái gì ?

- Gọi cho mỗi đứa một điếu thuốc. Thấy mặt Minh vẫn đần ra không hiểu, Mi giải thích : Cậu không thấy trong phim Con Bạch Tuộc và các phim hình sự Việt Nam cũng như nước ngoài, các thanh tra và cảnh sát khi đi phá án đều phải ngậm ở miệng một điếu thuốc lá cho nó oai vệ và sáng suốt à. Chúng mình không hút thì phải phì phèo cho ra vẻ. Ở trong hẻm này con nít hút thuốc là chuyện thường, không ai mắng mỏ đâu.

Minh đã tin chắc tại mình vẫn còn thính, liền sùng mặt :

- Cậu mà kêu thuốc là là tớ bỏ đi ngay đây. Cậu biết hút từ bao giờ ?

- Tớ đã hút bao giờ đâu. Mi thật thà : Tớ nghĩ, chúng mình đã chính thức thành lập công ty, muốn có tư thế, chúng mình phải chịu hòa nhập toàn diện về nghề nghiệp mới có thể thành công được. Cậu thử nhớ lại xem có thanh tra nào trong phim không hút thuốc không ? Đền bà thẩm phán trong Con Bạch Tuộc mà lúc nào cũng kẹp điếu thuốc ở tay... Nhưng cậu chưa thích thì tạm thôi vậy.

Ông chủ quán bưng ra haily kem, nở một nụ cười đầy ẩn ý rồi lặng lẽ trở lại chiếc ghế tựa cũ kỹ, đeo mực kính lên, giở tờ Tuổi Trẻ.



ngiêng ra chỗ sáng ngoài trời hắt vào để đọc tiếp những mục đang đọc phải bỏ ngang để tiếp khách.

Mi liếc về phía ông ta, thì thào với Minh:

- Vờ đọc báo nhưng bao nhiêu chuyện của khách ở đây ông nghe hết đó. Bây giờ tớ nói với cậu về vụ tớ và Cường Lu nhé.

Minh phải kéo ghế xích lại cạnh Mi, tay không dám xúc kem, tai phải đồng hết cỡ mới nghe được những lời khi nhỏ khi to đầy vẻ quan trọng của Mi.

- Lúc Cường đến nhà tớ đúng một giờ trưa, vừa nhìn thấy cậu ấy, tớ đã linh cảm thấy sẽ có chuyện rồi. Cậu ấy mặc áo lụa hoa, quần thùng li gấp, dây lưng da to bản, khóa đầu hồ mạ bạc, đi giày da đế cao, mắt đeo kính mát gọng vàng, dắt xe đạp kiểu như xe Trung Quốc nhưng là của Nhật, nghĩa là mô-đen toàn diện. Tớ nói đi điều tra mà cậu mặc như đi quảng cáo thời trang vậy. Về thay đồ khác đi. Cường nói: Vì tên Tam học lớp mười lớn hơn hẳn chúng mình mấy lớp, mình phải mặc sang cho nó nể. Tớ thấy cũng có lý, thế là tớ cũng vào nhà thay đồ cho sang. Ai dè như thế có khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Cái tay cầm thìa của Mi hoạt động không theo mạch kể lâm li của "vụ án" mà cứ liên tục xúc kem trong ly, nên chuyện còn đang dở dang mà kem đã hết sạch. Ông chủ quán quả nhiên vừa đọc báo vừa theo dõi khách hàng nên đã kịp thời đặt trước Mi một ly đầy kem khác mà không cần nghe gọi, rồi lại lặng lẽ ra ghế tựa cầm tờ báo lên đọc.

- Tớ nghĩ rằng tên Tam đã phát hiện ra tớ và Cường từ lúc chúng tớ dắt xe vào cư xá... Khi cái tay cầm thìa có đôi tượng để tiếp tục hoạt động, Mi lại tiếp tục kể: Từ ngoài cổng vào cư xá là một sân xi măng rất rộng. Tớ cho là tên Tam từ trên nhà ở lầu hai nhìn xuống đã nhận ra và đi lối khác xuống đất, tổ chức đồng bọn đánh Cường và cướp xe.

Minh chau mày:

- Tại sao cậu nghĩ rằng Tam có nhà?

- Lúc tớ lên nhà chỉ có mình em Tam là Vũ Hoàng Thụy Tứ, 13 tuổi học lớp 7B1 chuyên toán trường Ngô Tất Tố có nhà. Tớ hỏi ba má đâu? Tứ nói ba má sang nhà ông bà. Tớ hỏi: đi bằng gì? Tứ nói: Ba chở má bằng xe Honda. Nhà chỉ có hai anh em, trong khi hai chiếc xe đạp Trung Quốc đều ở nhà, rõ ràng

tên Tam chỉ ở nhà hoặc quanh quẩn trong cư xá thôi.

Minh ngạc nhiên :

- Ủa, sao xe đạp không gởi ở dưới lại vác lên lầu làm chi ?

- Cậu không biết cư xá này chỉ có hai lầu với hơn chục căn hộ dường như là nhà ở tập thể của cơ quan nào đó, chẳng có chỗ gởi xe như các nhà khác. Nên mạnh ai nhờ được đâu đó thì gởi. Còn xe đạp vẫn thường phải mang lên. Tớ đã hỏi kỹ như thế rồi.

Minh gật đầu suy diễn :

- Cũng có thể bạn hần đến chơi bằng xe gắn máy và chớ hần đi thì sao ?

Mi cãi :

- Lớp mười ai cho phép đi xe gắn máy.

Minh gật đầu :

- Thiều gì. Nhưng cứ tạm coi dự đoán của cậu là đúng. Kể tiếp đi.

- Trong lúc tớ lên nhà nói chuyện với Tứ, rất có thể con nhỏ đã được dặn trước, cố ý trò chuyện từm lum để câu giờ. Có thể, nghĩa là điều này còn phải kiểm tra lại, vì tớ thấy nhỏ Tứ cũng có vẻ ngoan, không gian máy, nhưng biết đâu vì anh nó, nó có thể kéo dài thời gian

để anh nó vòng xuống dưới, nhân lúc Cường Lu sơ ý, cùng đồng bọn ập lại...

Minh lặng hần đi, lim dim mắt suy nghĩ trong khi Mi vẫn thao thao :

- Về hai chiếc xe đạp, theo tớ một chiếc chính là chiếc Tam vẫn dùng để đi học và gởi ở nhà xe. Một lần nào đó, khi Tam lấy xe, bà Tư Mị sợ ý không nhận thẻ xe, hoặc bả vô ý đánh rơi ở đâu, Tam nhất được, đã dựng nên màn kịch mất xe. Chiếc xe Trung Quốc thứ hai chính là chiếc xe được bà Tư Mị bồi thường.

Minh chăm chăm nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Mi :

- Cậu đã suy đoán tới chín chục phần trăm sự việc rồi, còn cuồng cuồng lên kêu gọi tớ với Phúc Hinh làm gì ?

Mi thoáng bối rối :

- Nói thật với cậu là tớ bắt đầu sợ... Nhớ tụi nó đánh tớ... Nhớ... nhớ mình điều tra sâu hơn, tụi nó trả thù... Nên... nên... nên chúng mình cần... cần đồng người.

Minh bật cười :

- Đồng thì chúng mình cũng chỉ có bốn, còn tụi nó vừa lớn tuổi vừa nhiều người hơn thì sao ?

Mi thờ mặt, một lúc mới nói giọng yếu ớt:

- Tại từ trước tới nay, chúng mình chưa gặp vụ nào có bạo lực như vụ này. Cô bé thờ dài: Tớ đã kể hết rồi, giờ cậu tính thế nào?

Minh cười nhạt, rất muốn nói một câu thật cay: Cậu là sếp công ty, cậu phải quyết định chứ! Nhưng thấy bộ mặt Mi tội nghiệp một cách thành khẩn, chú không nỡ. Chú quyết định:

- Bây giờ đến gặp Cường Lu hỏi kỹ lại mọi chuyện đã.

Minh thấy lúc bạn gái đang hoang mang, mình là đàn nam nhi thanh toán tiền là đúng nên chú liếc vội bằng giá gắn trên tường, rút tiền trong túi trả ông chủ quán "bí hiểm" nhanh đến nỗi Mi cảm không kịp. Mi cau nhàu:

- Cậu làm thế là không được đâu. Tớ đã nói bao nhiêu chi phí vụ án đều tính cho khách hàng, cậu có muốn chơi đẹp tớ cũng đâu có coi là ngon.

Mi vừa dứt lời cùng Minh bước ra khỏi quán thì Phúc Hình từ phía ngoài hẻm lao xe vào, thẳng rít ngay trước mặt.

Minh ngạc nhiên:

- Sao cậu biết tụi tớ ở đây?

Phúc hình hổ gạt chân chống xe, sấn đến trước Mi to tiếng:

- Cường Lu chỉ vào bệnh viện có một lúc sao cậu làm âm ỉ để tớ mất công đi đến đó? Phúc đồ mặt khuyển hai chân hai tay tưởng có thể đấm đá Mi luôn: Cậu tính lừa tớ hả?

Bị tấn công bất ngờ, Mi hơi tái đi trong tích tắc, nhưng lại bưng bưng được ngay:

- Tớ đâu có ngờ Cường Lu lại được về ngay. Mà tớ nói các cậu đến tập trung ở nhà tớ trước kia mà? Cậu tự đi đến đó, giờ còn muốn trách ai? Cậu bầu tớ là sếp mà cậu trái lệnh, bị mất công, mất sức thì ai có lỗi?

Minh cười hỏi cốt đánh lạc hướng cho Phúc đỡ bị què:

- Nhưng làm sao cậu biết tìm chúng tớ ở đây?

Phúc biết mình hớ cờ với Mi, đành hạ giọng:

- Tớ vừa dừng xe ở cửa tiệm may, cô bán thuốc lá ở đó chỉ vào đây.

Mi lập tức nguýt dài:

- Bộ không có người dẫn trước tự nhiên cô ấy chỉ cho cậu vô hẻm đấy hả?

Phúc làm thỉnh quay qua Minh:

- Chúng mình về đi. Tớ hết hứng thú tham gia vụ này rồi.

Mi lập tức bốt hung hăng:

- Cậu quên buổi sáng chúng mình vừa thành lập công ty à?

Phúc hỉnh mũi:

- Thời buổi này sáng thành lập chiều giải tán là chuyện thường.

Mi nhìn Minh cầu cứu:

- Cậu thấy rõ ràng tớ đâu có lỗi trong việc cậu ấy tự ý đến bệnh viện.

Phúc gắt:

- Ừ thì lỗi tại tôi hết. Nhưng đã không còn hứng thú thì bái bai nhau luôn đi cho nhẹ gánh. Minh có về không? Cậu không về thì tớ về một mình đây. Chú nhần mũi nhìn Mi đầy khiêu khích: Tụi tớ chơi với nhau bao nhiêu vụ án không sao, cậu vừa mới vào đã bày đặt nào công ty, nào bầu cử... chỉ tổ ông chẳng bà chuộc. Chú quay luôn xe: Tớ về đây.

Mi tức nở cả hai má phính nhưng không nói lại được. Nhỡ nói quá, Minh Nhí cũng bỏ đi nốt thì chết dở.

Minh nhanh tay giữ tay lái xe Phúc lại. Chú biết chắc bây giờ càng căng, chỉ càng kích thích Phúc bỏ đi.

- Cậu bình tĩnh nghe tớ đã. Chuyện điều tra tạm dẹp sang một bên... Chú kín đáo nháy mắt với Phúc: ...vì chúng mình đã trao đổi với nhau trước rồi. Chuyện Cường Lu bị tai nạn là có thật. Bây giờ theo tớ, chúng mình nên đến nhà Cường như đến thăm một người chiến sĩ, người bạn bị thương trong khi làm nhiệm vụ. Thấy ánh mắt Phúc đã dịu đi, Minh nói thêm: Không lẽ lúc cậu ấy đang rất cần chúng mình ở bên cạnh, chúng mình lại không đến?

Phúc đứng im một lúc rồi thở hắt:

- Ừ thì đến. Nhưng tớ nói trước là sau đó tớ không công ty công teo gì nữa đâu đấy... Vẫn còn day dứt, tức bực, chú lẩm bầm: Làm người ta chạy ngược chạy xuôi hỏi thăm chốn cả chân ở bệnh viện còn mình trốn vào một chỗ để ăn kem.

Minh thoáng nghe thấy lời trách khéo của Phúc nhưng chú lơ đi. Thật tình, từ đầu "vụ án" này, chú phải miễn cưỡng cộng tác với Mi vì một chút áy náy trách nhiệm đã ràng buộc (bởi công ty) và một chút áy náy lương tâm (đã lơ bầu nó và đồng ý với nó) chứ không hề có sự náo nức như những vụ trước.

3. TỪ TÔN THẤT ĐẦU TIÊN ĐẾN HY VỌNG LẺ LỎI

Minh, Phúc, Mi đến nhà Cường Lu ở lâu một khu cư xá kề với trường, nơi khởi đầu điều tra vụ bắn còng kèm vào mí mắt Cẩm Ly lớp 6A1. Vẫn cái cầu thang tối hù và ông già bảo vệ khó tính ấy. Nhưng dường như Mi đã "nhấn mặt" ở đây nên ông già, sau khi nhướng mắt nhìn qua phần hở của cặp kính trẻ xuống mũi lom lom vào từng đứa, đến Mi liền lập tức phẩy tay cho qua.

Cường đang ngồi ở giường ăn ngấu ăn nghiêng chiếc bánh pa tê sô, thấy mẹ mở cửa cho khách vào, chú thoáng tái mặt lúng túng, miệng ngừng nhai nhưng vẫn ngậm nguyên bụm bánh. Mắt nó tròn tròn, trên trán có dán một miếng băng hình vuông với hai mảnh



băng keo vắt chữ thập, một chút máu thấm từ trong ra đã khô xin thành màu nâu đỏ.

Minh, Phúc, Mi rất ngạc nhiên khi thấy chiếc xe mi ni Nhật vẫn đứng ở góc nhà.

Ông bà Hòa, ba má của Cường, cùng gầy nhỏ, không nói không rằng khiến bọn trẻ nơm nớp lo sợ.

Phúc tự tin hơn cả, chủ động bước thẳng đến ngồi xuống giường cạnh Cường :

- Cậu có bị nặng không? Chú hỏi nhỏ: Có kịp nện cho chúng nó vài đòn chí tử không?

Cường đã bình tĩnh lại, bắt đầu nhai bánh tiếp và lừ mắt ra hiệu chờ cho ba má mình sang phòng bên rồi mới nói: Đừng cho ông bà già biết.

Mi và Minh kéo ghế ngồi gần lại:

- Cậu phải kể lại cho tớ từ đầu. Minh thì thảo.

Mi liếc nhanh về chiếc xe đạp ở góc nhà:

- Sao nói chiếc xe bị cướp?

Cường lắc đầu hơi nắc lên như thể bị ghen bánh, thân hình đồ sộ của chú cựa nhẹ cũng khiến những vật giường kêu rắc rắc muồn gây.

- Từ nay tớ thôi...

Mi ngạc nhiên:

- Thôi cái gì?

- Thôi công ty... tức là không... dính dính... Tớ ngán quá rồi.

Phúc cau mặt:

- Chưa gì đã sợ à?

Cường trợn mắt cổ nuột trôi miếng bánh rồi cầm ly nước đá uống một hơi cạn nửa ly, mới nói:

- Đâu có sợ. Nhưng... nhưng cũng phải nghỉ chơi thôi à.

Minh sốt ruột:

- Cậu thử kể từ đầu xem nào?

Cường nhảy tót ra khỏi giường, nhón chân đi lẹ ra cửa thông sang buồng bên nhòm thấy ba má đang ngồi coi ti vì một cách chăm chú mới quay trở lại giường.

Phúc hỏi:

- Bị ông bà già cấm hả?

- Đâu có. Cường nói: Tớ vẫn giấu. Từ bệnh viện về, tớ nói bị té xe.

Mi hỏi:

- Sao lúc vào thấy mặt các cụ có vẻ không vui?

- À... Lúc đầu ba má tớ tưởng có khách sẽ mát xem phim Tam Quốc Diễn Nghĩa. Chú tinh quái đã mát về phía cửa phòng : Giờ đang xem ngon lành rồi. Để tớ kể cho các cậu nghe. Khi Mi lên nhà thằng Tam được một lúc thì có bốn năm đứa con trai cùng lứa chúng mình, trong đó có một đứa cầm quả bóng từ lối cầu thang đi ra, chắc tụi nó đi đá bóng.

Mi hỏi ngang :

- Sao người ta nói toàn đứa lớn ? Lúc tớ chạy xuống, cậu đã được đưa đi bệnh viện rồi, tớ hồi kỹ mấy người lớn còn đứng đó mà.

- Chắc là mấy đứa lớn đứng xem, chứ chỉ có bọn nhỏ gây sự thôi. Cường kể tiếp : Tụi nó thấy tớ liền nháy nhau nói mồm : Ê ! Mập... ăn gì mà mập thế mày ? Thằng khác nói : Chai - en cho tao mượn cái xe đi một vòng mày. Lúc đầu tớ làm như điếc. Nhưng một thằng từ đằng sau đá quả bóng vào lưng tớ, rồi cùng nhau cười hô hô : Chai - en hôm nay hên bỏ hay sao mà mặc chơi vậy mày ? Hừ, bọn nó lại dám bảo tớ là cái thằng Chai - en học dốt có tức không ? Tớ mới khùng lên. Tớ nghĩ dám thằng Tam biết mình đi điều tra đã tổ chức cho bọn này đến phá mình lắm. Tớ bỏ xe chửi lại. Thế là nện nhau.

- Đau không ?

- Năm đứa đánh một... Không đau lắm, nhưng không biết đứa nào ném cục gạch... Cường chỉ vào miêng bằng ở trán : Máu chảy ra nhiều, tụi nó sợ bỏ chạy hết. Tớ hơi khóc một tí...

Mi thắc mắc :

- Ở trên lầu tớ nghe rõ tiếng hét và tiếng khóc lớn mà ?

Cường ầm ừ :

- Cũng hơi to một tí... Lúc đó, tớ chẳng còn biết gì nữa. Đến bệnh viện, được rửa vết thương, dán băng dính rồi, tớ vẫn bàng hoàng tưởng mình vừa bị hút chết trong cuộc chiến đấu chống bọn cướp. Có mấy người lớn ở cư xá, chắc là ba má mấy đứa đánh tớ, đến tận bệnh viện xem tớ bị thế nào. Họ hỏi tớ đến cư xá tìm nhà ai ? Làm gì ? Đi với ai ? Tớ mới nói đi cùng với Mi. Họ nói, Mi chạy về nhà kêu người lớn rồi. Tien có điện thoại ở bàn bác sĩ, tớ liền gọi về cho Mi.

Mi thở hắt :

- Sao lúc đó cậu nói tùm lum bị thương nặng, bị cướp xe ?

- Lúc ở bệnh viện thấy máu chảy đầm đìa, lại chẳng thấy xe đâu ? Tớ hỏi cậu về cái

xe, chính cậu cũng nói lúc xuống chỉ thấy có xe cậu, nên tớ mới tưởng là...

Phúc hỏi :

- Thế làm sao lại thấy xe ? Ai đưa cậu tới bệnh viện ?

- Thăng Tam... À... à... anh Tam. Cường lúng túng. Về sau, anh Tam kể tớ mới biết. Tức là lúc bệnh viện cho tớ về, anh ấy chạy ra cổng bệnh viện mua cho tớ gói bánh pa tê sô mà các cậu thấy tớ vừa ăn cái cuối cùng, tức là mấy người lớn ở cư xá đưa tiền bảo anh ấy đi mua. Lúc quay lên anh ấy mới kể, hóa ra anh ấy đi chơi về, thấy đám đánh nhau, ảnh và mấy người bạn lao vào can thì cũng đúng lúc tớ bị một hòn gạch ném trúng chảy cả máu đầu. Ảnh liền lấy luôn xe của tớ chở tớ đến bệnh viện cấp cứu.

- Cậu vẫn ngồi sau xe được à ? Minh hỏi :

- Ừ. Chứ xe còn chở thêm ai được nữa.

- Thế mà cũng không nhận ra đó là chiếc xe của mình ?

Cường giải thích :

- Đây là về sau anh Tam kể, chứ lúc đi đường vừa rối loạn, sợ hãi, vừa khóc rưng rức, khi đến bệnh viện tớ còn không biết vì sao mình lại bị tai họa, vì sao mình lại ở đây.

Phúc hỏi dồn :

- Thế tại sao cậu biết người chở cậu là Tam ?

- Ảnh hỏi tớ đến nhà ai ở cư xá ? Tớ nói đến nhà anh Tam. Ảnh nói : Chính anh là Tam đây. Tớ suýt chết ngất. May mà tớ còn kịp nói dối : Thăng Tam học cùng lớp em kia. Ảnh nói : Thế thì em sai nhà rồi. Khu cư xá chỉ có mình anh tên Tam thôi. Sau đó ảnh không để ý nữa. Chính ảnh đã chở tớ về tận nhà bằng xe của tớ.

Mi chăm chăm nhìn Cường Lu bằng ánh mắt nghi ngờ :

- Hiện giờ cậu đang tỉnh táo hay vẫn đang trong tình trạng hoảng loạn thế ?

Cường tròn mắt bất bình :

- Hoảng loạn mà tớ kể cho các cậu từ đầu tới cuối rõ ràng như thế à ?

Mi nghiêm mặt biện luận :

- Cứ theo lời cậu kể thì Tam phải là một người tốt. Vậy thì vụ chiếc xe đạp Trung Quốc vứt đi đâu ? Tớ lên tận nhà hấn, thấy rõ trong nhà dựng hai chiếc xe giống y như nhau, nếu mà mua cho hai anh em mỗi người một chiếc thì không thể có chuyện mua cùng màu. Mà hấn đã là thủ phạm lừa chôm chiếc xe của bà

Từ Mị thì hẳn chỉ có thể tốt bụng chờ cậu đến bệnh viện để chôm luôn chiếc mi ni Nhật của cậu chứ đời nào có chuyện trả cậu lẫn xe về nhà?

Cường ngơ ngẩn lắc đầu :

- Thế thì tớ chịu. Rất có thể bọn ăn cắp cũng có nhiều người tốt.

Phúc có vẻ mệt mỏi :

- Thế thì chỉ có chuyện thằng Tam bày ra trò vừa đâm vừa xoa để làm nhiễu loạn hướng điều tra mà thôi. Nhưng theo lời kể thì cậu không bị đau lắm sao cậu vẫn làm như sắp chết phải ngồi dính trên giường thất thân, thất sắc thế?

- Trời ơi ! Sao cậu ngu thế ? Cường liếc về phía cửa phòng trong : Mang cái đầu sứt về phải diễn vở ấy mới giảm bớt cơn thịnh nộ của ông bà già chứ. Hai người chỉ tưởng tớ đi xe không cẩn thận bị té.

Minh trầm ngâm hồi lâu, mới nói với Cường :

- Bây giờ vẫn còn sớm, tớ đề nghị cậu một việc là dẫn chúng tớ đến nhà tay Tam, mình mượn cơ cảm ơn và ngưỡng mộ hành động cao thượng giúp đỡ khi gặp người hoạn nạn của anh ta, để kiểm tra thêm về đầu mối này.

Cường giật mình giãy nảy :

- Tớ chịu thôi. Tớ đã nói với cậu từ đầu là tớ thôi rồi mà. Tớ chạy đến già rồi. Từ lúc thành lập công ty, tớ thấy làm cái gì cũng hồi hộp, cũng lo ngay ngáy, thấy ai cũng có vẻ là tội phạm và ai cũng sẵn sàng theo dõi gây sự với mình, kết quả là bị lãnh đồn. Cứ đà này có khi phát bệnh mất. Các cậu tha cho tớ đi. Lúc chưa có công ty, thấy chuyện này như là trò chơi thôi, ai ngờ... Tớ chịu thôi.

Mi bực tức :

- Biết thế này tớ không rủ cậu từ đầu. Con trai mà... mà hèn.

Cường chẳng hề tự ái :

- Ủ, thì hèn. Các cậu quên tớ đi.

Minh lặng lẽ đứng dậy :

- Tụi này về đây. Cậu không thích cũng chẳng ai bắt được.

Cường buồn hiu nói vớt vát :

- Nhưng các cậu không giận tớ chứ. Tớ vẫn chơi với các cậu, chỉ trừ chuyện vụ án.

Minh phăm phăm mở cửa đi thẳng xuống đường cầu thang tối thui. Mi và Phúc vội bước nhanh theo.

- Cậu cũng định bỏ cuộc đấy à ? Mi nhũn nhận hỏi, vẻ rất sợ thêm một người nữa ly khai.

Thấy Minh vẫn lằm lũi đi, Mi phát câu quay phắt ngay sang đối mặt với Phúc, gần giọng :

- Tất cả chỉ tại cậu. Cậu bày ra trò phá đám trước. Chính cậu tự ý đến bệnh viện, sai chỗ hẹn còn bày đặt giận dỗi làm lây lan sang người khác. Mặt Mi ứa lệ vì tức giận: Lại toàn là con trai...

Điều kỳ lạ là Phúc không hề nổi sùng. Chú lẳng lẽ né tránh cuộc đối đầu với Mi, bắt kịp Minh ở cửa cư xá.

- Cậu đứng lại, tớ nói đã. Phúc nắm tay Minh: Đừng giận nữa. Cường Lu vừa bị đánh đã bỏ cuộc khiến tớ thấy mình cần phải tiếp tục chiến đấu... Tớ không thêm chấp nhỏ Mi nữa.

Mi từ sau đi lại thoáng nghe Phúc nhắc đến tên mình liền hỏi :

- Cậu vừa nói xấu tớ hả ?

Minh vội đỡ :

- Phúc nó chỉ nói Cường Lu bỏ cuộc thì tội mình càng phải đoàn kết để tiếp tục nhiệm vụ.



Mi nhìn Phúc làm lành :

- Lúc ở cầu thang hơi nóng, bỏ quan nhé.
Bây giờ chúng mình vào quán nào ăn uống để
xả xui cuộc gặp Cường Lu đi.

Mình nhìn đồng hồ đeo tay :

- Gần sáu giờ rồi. Chúng mình còn đủ
thời gian làm một số việc. Theo tớ phải đến
khu cư xá nhà Tam ngay. Chúng mình phải
điều tra thật rõ việc Cường bị đánh để xem
tên Tam là người tốt thực hay là dàn cảnh ?
Phúc làm việc này được không ?

Phúc làm động tác cochân duỗi tay, đầm
đá gió tanh tách theo thể võ :

- Xong ngay. Chỉ có Cường Lu mới bị bắt
nạt chứ tớ thì đừng hòng.

Mình nói với Mi :

- Còn tớ với cậu sẽ tiếp cận với nhà tên
Tam để xác định nguồn gốc hai chiếc xe Trung
Quốc.

Mi tái mặt lúng túng :

- Tức... tức là lại... lại vào nhà... nhà đó
lần nữa ?

- Có thể không vào nếu như hỏi hàng
xóm biết được, nhưng cũng có thể phải vào.

Mi muốn thoái thác nhưng thấy ánh
mắt của Phúc nhìn mình đầy vẻ giễu cợt, liền
hít hà điều chỉnh lòng can đảm, nói giọng
cứng rắn :

- Xong ngay. Tớ cũng đâu có sợ. Tớ chỉ
yêu cầu một việc là để xe đạp ở nhà tớ, đi bộ
sang cư xá đó cho an toàn.

- Nhất trí. Mình quả quyết với tư thế của
người lính tiên phong, nhảy phóc lên xe : Tiến
về phố Trần Quang Diệu.

Cất xong xe ở nhà Mi thì trời đã chập
choạng, đường phố đã bắt đầu lên đèn. Bà
Thanh Liễu thấy ba nhóc ra đi với nét mặt
cùng nghiêm túc như nhau nên tin chắc
chúng đang bận tâm đến việc học hành, liền
dẫn với theo :

- Nhớ rủ bạn ăn uống cái gì cho tỉnh táo
chứ lo học hành mà không có gì bồi dưỡng kịp
thời nó rạc người đi lại tha hồ tiền thuốc đấy.

Ba nhóc cùng dạ ran nhưng vừa ra khỏi
nhà đã phóng vọt về hướng cuối phố. Tiếng là
cùng phố, nhưng từ nhà Mi phải qua mấy ngã
tư mới rẽ trái vào con hẻm xiên về hướng
kênh Nhiêu Lộc khá sâu mới đến khu cư xá.

Lúc đến nơi, đứa nào cũng mồ hôi nhễ
nhại, thi nhau thở hào hển.

Minh nói với Phúc :

- Cậu tách riêng ra được chưa ?

- Được rồi. Phúc nói : Lúc về cùng chờ nhau ở đây nhé.

Dứt lời, Phúc phăm vào trong sân cư xá trước.

Nhìn theo bóng Phúc khệnh khạng một cách đầy tự tin để vào một nơi xa lạ, ngoài bóng đèn công cộng mắc ở cổng, cả khu sân xi măng đều sáng nhờ ánh đèn từ các nhà hắt ra. Đã vậy, lúc chiều vừa xảy ra vụ Cường Lu bị đánh hội đồng, Minh không khỏi chần chừ và cảm phục Phúc Hinh. Lúc ở nhà Cường ra, vì tức tối vụ Cường bỏ cuộc, chú trở nên quyết liệt đóng vai chủ động phân công việc này việc khác lôi cuốn Mi và Phúc theo, chứ thực ra đi suốt từ đó tới đây, trong đầu chú vẫn chưa nghĩ ra được cách nào có thể "tiếp cận", dù chỉ gián tiếp, tới hai chiếc xe Trung Quốc của nhà Tam.

Lúc thấy Phúc dừng trước cửa căn hộ phía trong cùng có ngọn đèn nê ông mệt hai mắt ngoài hiên, phía trước có tủ kem và mấy bộ bàn ghế cóc, Minh mới an tâm.

Mi thì thầm :

- Nó khôn thế. Ngồi đó chỉ ba phút là xong việc.

Minh nhìn lên những dãy hành lang sáng đèn cao ngất của tòa cư xá năm tầng :

- Tớ với cậu cứ lên thẳng lầu hai rồi tùy tình hình sẽ tính.

Mi giữ tay Minh lại :

- Từ từ đã... Nếu lên bây giờ tớ ngán nhất gặp ông bà già và tên Tam... Phải nghĩ ra một lý do gì đã, chứ khi không đứng ở đầu cầu thang tính toán người ta tưởng mình ăn trộm thì sao ?

Minh cũng chùn lại :

- Hay chúng mình cũng vào hàng kem trong đó ngồi rồi tính chứ đứng hoài ở đây cũng sẽ bị nghi.

Mi lại áy náy :

- Vào đấy lộ ra cả hội đi điều tra cũng chết.

Từ lối cầu thang khúc giữa cư xá trên hành lang lầu hai có một bóng phụ nữ lướt qua. Minh sáng mắt :

- Chúng mình đón ở dưới chân cầu thang hỏi thăm cô kia.

Mi chưa kịp phản ứng, Minh đã xăm xăm đi vào. Hai đứa làm ra vẻ ngỡ ngàng đứng ở khoảng sáng từ cầu thang hắt ra chỉ mười giây đã thấy người phụ nữ xuất hiện. Minh nhẹ nhõm khi thấy đó là một bà phúc hậu, ăn mặc đồ bộ giản dị, tuổi đã ngoài bốn mươi. Kinh nghiệm cho chú biết những bà lớn tuổi mặt mày nhẹ nhõm bao giờ cũng nhiệt tình khi được hỏi thăm.

- Bác ơi bác! Minh mạnh dạn bước tới hỏi bà ta: Nhà anh Tam ở lâu mấy hả bác?

Người đàn bà sốt sắng:

- Nó ở cùng lâu hai với bác, các con lên tới đầu cầu thang thì rẽ trái, phòng 22, tức phòng thứ hai ấy. Nhưng mà này. Bà chợt nhớ ra: Anh Tam không có nhà đâu các con... Vừa rồi có bạn đến chơi, hai đứa vừa rủ nhau đi đâu, chưa thấy về. Các con có quen Tứ không? Tứ thì có nhà đấy.

Mi nhanh nhẩu đáp:

- Để tụi con lên gặp chị Tứ cũng được ạ.

Người đàn bà nhú mắt nhìn Mi:

- Hình như lúc chiều con cũng chơi ở nhà bên ấy, sao bây giờ phải hỏi thăm?

Mi bẽn lẽn như đang phải đứng trên đôi chân bằng búp, muồn xiêu luôn.

Minh vội đỡ lời:

- Bọn con lần đầu tiên đến đây. Chắc bác lộn bạn con với ai.

Người đàn bà chăm chú nhìn kỹ Mi lần nữa:

- À! Có lẽ bác lầm thật. Nhỏ kia ăn mặc đồ xịn "xanh đỏ" kia. Mấy đứa mập đura nào coi cũng tựa tựa như đura nào à. Lúc chiều cũng có một thằng mập ở đâu tới gây sự đánh lộn với mấy đura con nít ở đây phải đura đi cấp cứu bệnh viện, nghe nói bị chấn thương sọ não, công an phường phải xuống điều tra lập biên bản đấy. Con nít hồi này sao càng ngày càng hung dữ à. Thôi, các con lên chơi với Tứ thì lên đi.

Minh thở phào quay lại vẫn thấy Mi đứng im thít như bị thôi miên.

- Cậu làm sao thế? Minh hích nhẹ một cái vào cánh tay Mi: Sợ quá hả?

Mi loạng choạng nín vào thành cầu thang:

- Đúng là lúc chiều ở trong nhà Tứ nghe tiếng ồn ào dưới nhà, tớ chạy ra thì đụng bà ấy. Hú hồn! May mà cậu kịp đánh lạc hướng.

- Bây giờ tên Tam không có nhà, chúng mình lên thẳng được đấy.

-Đừng. Mi vẫn còn thở gấp như điều hòa lại con đứng tim vừa xảy ra : Nếu lên cả hai sẽ dễ bị nghi. Để tớ lên nói với Tứ là lúc chiều vội chạy xuống không biết quên cái nón ở đâu. Không có tên Tam, tớ không sợ nữa đâu.

Thấy Mi nói có lý, nhưng Minh vẫn hỏi :

- Thế thì tớ làm gì ?

Suy tính giây lát, Mi nói :

- Hay cậu xuống hàng kem với Phúc chờ tớ vậy. Thấy mặt Minh hơi xỉ, Mi nói thêm như an ủi : Thà như thế còn hơn đi hai đứa bị lộ. Tớ chỉ lên một lát, hồi thăm được là xuống ngay.

Không đợi Minh đồng ý, Mi quay người đi luôn lên cầu thang tối mờ, bước chân cứ thình thịch như chạy trốn.

Còn trở lại một mình, Minh hơi hoang mang và hơi tủi thân nhưng trong chú cũng lan nhẹ niềm vui khi cả hai bạn cuối cùng cũng vào cuộc cả. Chú chậm rãi đi ra sân, tính ra chỗ quây kem, nhưng chú bỗng dừng lại. Từ xa, chú đã thấy Phúc đang ngồi chung bàn với ba cô bé xinh xắn, trước mặt mỗi người một ly kem còn đầy nguyên làm như cả bọn toàn là những người kiêng kem từ lúc mới lọt lòng. Trong lúc đó, cả bọn cùng nói cười vui vẻ

như quen nhau từ lâu. Mặt Phúc tươi hơn hẳn, cái mũi hình nở ra dường như chẳng còn dính gì đến anh Phúc Hình đang làm công tác điều tra thủ phạm.

Minh chạnh lòng, đứng khuất lùi vào bóng tối cửa lên cầu thang. Cái thằng cứ thấy con gái là tíu mắt quên hết cả trời đất. Nhớ đến chính sân xi măng này là nơi đã xảy ra vụ Cường bị đánh, Minh chợt dạ : Hay bọn tên Tam chuyển từ bạo lực sang kế mỹ nhân để phá cuộc điều tra ? Từ chỗ khuất, không nghe rõ mấy đứa nói gì nhưng tiếng cười giọng nói có vẻ vui lắm, hi hả lắm... Hừ ! Lúc trước thì kêu không còn chút nào cảm hứng, chán ngấy những cuộc điều tra... Bây giờ thì hứng chí đến mất cảnh giác, sa luôn vào kế hiểm của địch... Minh bải hoải ngồi phịch luôn xuống bậc cầu thang. Kiểu này dám ngồi đây cho muỗi đốt hàng giờ lắm. Thật chưa có vụ nào rắc rối như vụ này. Nội bộ thì lục đục. Lời kẻ mới người một khác... Nếu Mi cũng lại mắc nốt cái bẫy... (chị này thì hay mắc loại bẫy gì nhỉ ?)... à bẫy "mắm măm" kẻ nữa thì ngày hôm nay coi là một ngày thất bại thảm hại.

Chợt có hai bóng người từ ngoài đi vào. Họ không đi lên cầu thang mà tiến tới cửa của căn hộ đầu tiên của tầng trệt dưới chân cầu

thang. Minh không rõ mặt nhưng nhận ra được cả hai cùng trạc tuổi mười sáu, mười bảy, dáng người cùng dong dong nhưng thon chắc. Một người để tóc kiểu tia đuôi như dân thể thao, còn người kia tóc hơi xù.

- Tớ không ngờ bà già tở lắm lắm, chuyện qua lâu rồi lại khai ra.

- Cậu lo xa làm quái gì.

Nghe rõ lời đối thoại, nhưng cho rằng đó là chuyện chẳng đáng tới mình, Minh lại lủi thủi quay về với nỗi buồn lo thắc thóm cho hai bạn bị trúng kế hiểm của "địch". Chú vừa ngáp một cái rõ dài thì lập tức phải phát một cái thật mạnh vào mang tai vì một con muỗi chích đau buốt. Con muỗi có lẽ bẹp dí, tai Minh đau rát và ù choáng, khiến chú phải xuýt xoa nhẹ nhẹ.

- Hừ ! Mày cũng đáng phải đánh đòn lắm. Chủ tự nhủ : Không ai lại ngu tự nhận phần ngòi cho muỗi đốt trong cuộc điều tra cả.

Từ góc đằng kia có tiếng líp xe động lách cách, sau đó lại là tiếng trò chuyện. Minh nhận ra ngay giọng của hai người vừa vào lúc trước.

- Dù sao cậu cũng chuẩn bị tinh thần ở thể sẵn sàng đối phó.



- Tổ đã nói an tâm là an tâm. Tổ có cách của tổ, còn cậu nhớ về nói bà già điều tổ đã bàn là hết chuyện.

Người tóc xù dất xera đến sân còn áy náy dừng lại:

- Nhưng tuyệt đối không được chú quan...

. Người tóc tĩa thân mật vỗ nhẹ vào lưng bạn:

- Cậu cứ về ngủ ngon đi. Chúng mình đâu có ngu hơn bọn nhóc.

Người tóc xù ngồi lên xe uể oải đáp thẳng ra cổng.

Minh lại thêm một cái ngáp dài nữa, lơ dờ nhìn theo... Và chú chột chột dạ: Nhớ người còn lại là Tam thì sao? Người này cũng trạc tuổi học sinh lớp mười. Trong bộ óc cảnh giác của Minh phục hiện rất nhanh những lời thoại của hai người mà lúc đầu chú chẳng để ý. Rõ ràng họ bàn nhau đối phó chuyện gì. Chú hơi hồi là do không chú ý nên cuốn băng trí nhớ được quay lại rất mờ mờ, nhất là khi họ nói tiếng nhỏ tiếng to lại dường như không chỉ định hẳn vào một sự việc gì. Có thể mình bị ám ảnh bởi cuộc điều tra, nên nghi ngờ lung tung? Anh thanh niên đang đứng trong

tranh tối tranh sáng giữa sân với vẻ băng khuâng hướng ra cổng, nhìn vóc dáng thì rõ ràng là người hiền lành, đứng đắn. Từ phía quây kem của căn hộ cuối sân lại vọng tới tiếng cười giòn tan của Phúc và mấy cô bé mỹ nhân kếp, khiến Minh như có thêm động lực để xóa hết sự chột dạ chột nẩy ra về người thanh niên này. Anh ta đã bắt đầu lững lờ quay vào. Từ trong chỗ tối của bậc cầu thang nhìn ra thấy rõ nét mặt có vẻ băn khoăn của anh ta, trong Minh chợt có linh cảm lo ngại kỳ lạ: Nếu anh ta là Tam dù chỉ trúng một phần nghìn, nhưng cái một phần nghìn ấy lại rơi đúng vào lúc này thì thật nguy cho Mi. Chú lập tức ngồi nhích hẳn ra một phần ba bậc thang.

Người thanh niên đang từ khoảng sáng đi vào chỗ tối hơn chợt giật mình khi thấy một thằng nhỏ ngồi ngay chân cầu thang.

- Mày con cái nhà ai mà ngồi thu lu ở đây thế? Anh ta ý tứ tránh hẳn sang một bên: Chắc vừa bị mắng hả?

Minh không hề bị dấn vào chân nhưng khi cái bóng chàng trai vừa lướt qua, chú đã kêu oai oái chồm luôn dậy khiến anh ta nhảy lúi lủn xuống sân dưới.

- Có làm sao không ? Anh ta hốt hoảng vội đỡ Minh ra hẳn khoảng sáng phía cửa : Khổ quá ! Anh đã tránh rồi mà. Tại chỗ này tối quá.

Minh vẫn ôm bàn chân nhón nhỏ :

- Gãy ngón chân mất rồi... hu hu hu...

- Tại em ngồi ngay ở giữa đường nữa cơ. Để anh chạy lên nhà lấy dầu bóp cho em.

Minh cuống cuống ôm ghì hai chân anh ta :

- Anh làm tôi gãy chân rồi định bỏ tôi chạy hả ? Hu hu hu...

Anh chàng đành ngồi xuống xem kỹ bàn chân Minh, vừa xoa nắn vừa dỗ dành :

- Cho anh xin lỗi. Anh đâu có cố ý. Thấy Minh chỉ còn rên hừ hừ, anh ta hỏi : Hình như em không phải người ở đây ?

- Ái... vẫn còn đau... Minh mếu máo : Tôi chờ má tôi.

- Má em chơi ở nhà ai ? Lâu mấy ? Để anh dẫn em lên.

- Hu hu hu... Dám phải đi bệnh viện lắm... Má tôi thế nào cũng đánh tôi à... hu hu...

Chàng trai lại nắn kỹ từng ngón chân Minh :

- Để anh đưa em ra chỗ sáng nhìn cho rõ nhé... Nắn thế này mà em không đau nhói chắc chỉ bị nhẹ thôi.

- Ái... lại đau buốt tận óc rồi... hu hu hu...

Anh ta bắt lực thử dài đứng dậy :

- Anh đã xin lỗi em rồi...

Sợ anh ta đi, Minh vội ôm choàng lấy chân, nhưng tai lại ngóng lên phía trên cầu thang, bụng thăm trách Mi : Trò chuyện gì mà lâu thế.

- Hu hu hu... Má ơi... Con đau quá, má ơi...

Chàng thanh niên đành miễn cưỡng ngồi xuống cạnh Minh :

- Má em chơi ở nhà ai để anh nhờ người lên kêu xuống cho. Anh chỉ nhờ chút xíu, thì anh đã xin lỗi rồi.

- Hu hu hu... Vẫn đau làm sao ấy... Đã cảm thấy gần cạn hết vốn câu giờ, Minh bỗng nín bật lắng nghe.

Trời đất ơi ! Đúng là tiếng chân thành thịch như bước voi đi không lẫn với ai của Mi. Rồi tiếng nói quen thuộc vang xuống :

- Thôi bạn lên đi. Xuống tầng này quen mắt tôi đi được rồi.

Đúng tiếng của Mi rồi. Minh quên cả rên rỉ buống ngay bàn tay đang giữ hờ chân anh con trai nọ.

Tiếng ở trên vẫn tiếp tục, lần này là một giọng lạ :

- Đoạn gần hết cầu thang có mấy chỗ bị mòn hay trơn trượt. Cứ để tôi đưa bạn xuống.

- Mình quen nhau rồi, có gì mà ngại, nhưng tôi đi được mà. Bạn cứ lên đi.

Mình giật nảy người : Nếu như cả hai cùng xuống thì mình làm sao ? Anh chàng này đúng là Tam mà bắt gặp cô em thì bẽ vô hết. Chú vội nhả nhỏ giọng đứng dậy.

- Hu hu hu...

- Đỡ đau chưa ? Chàng thanh niên vội hỏi và đỡ Minh.

- Đỡ rồi... Anh đi đi.

- Nhưng em định đi đâu thế ? Không chờ má nữa à ?

Minh nhanh trí :

- Chờ ở đây để bị dẫm nát chân à.

Vừa nói chú vừa làm bộ giận hầy bàn tay đỡ của chàng trai khập khiễng đi ra sân rồi đi thẳng ra cổng.

Mình vừa đi khuất trụ cổng thì Mi cũng hốt hải chạy ra. Vừa thấy Minh, Mi bủn rủn ngồi thụp luôn xuống không khóc mà nước mắt cứ chảy ròng, hai mắt thất thần.

Mình cuống quýt đỡ bạn dậy :

- Chuyện gì thế ?

- Đi... đi chỗ khác... đi chỗ khác ngay. Mi lập bập nói không ra tiếng.

- Nhưng làm sao mới được chứ ?

Một lúc, Mi mới trấn tĩnh vừa thở dốc vừa đứng tựa vào cây cột điện kế cổng cư xá.

- Suýt nữa thì tai họa giống Cường Lu.

Mình ngạc nhiên :

- Tớ ở dưới cầu thang nghe rõ tiếng chân và tiếng nói vui vẻ của cậu kia mà ?

- Vui cái con khỉ. Gặp trúng tên Tam ở dưới lên.

Mình cũng bủn rủn lây :

- Làm sao cậu thoát ra được ?

Đúng lúc đó từ trong sân túa ra tiếng nói cười vui vẻ của Phúc và mấy cô bạn gái. Minh

vội kéo Mi nấp vào chỗ khuất dưới hiên một căn nhà trong hẻm.

Chỉ giây lát, Phúc đã xuất hiện dưới vòm sáng của cổng cư xá giữa mấy cô bé xinh xắn.

- Yên tâm đi, thế nào cũng có dịp lại thăm các bạn. Còn địa chỉ của tôi các bạn ghi rồi đấy. Chiều và tối tôi đều có nhà. Nhớ trước khi đến gọi điện thoại cho chắc ăn. Phúc vui tươi khoa tay : Tôi còn có thể kể cho các bạn nghe ngày này qua ngày khác về những vụ án mà chúng tôi khám phá.

- Bạn Phúc nói chuyện vui thật đấy. Thế nào tội này cũng đến.

- Nay, hôm nào tội này đến, bạn nhớ rủ thêm cả Ca - ta - nhí và Mi Trái Bánh luôn nhé.

- Xong ngay. Phúc giơ ngón tay cái đầy hãnh diện : Trong công ty tớ là số một, chỉ có một tiếng thì dù nửa đêm hay ở xa tận đầu Ca - ta - nhí và Mi Trái Bánh cũng có mặt.

- Nhớ về viết bài cho tội này đấy.

- Tất nhiên. Tớ sẽ đưa các cậu mấy bài thơ về vụ án nữa.

- Ôi ! Thế thì tuyệt.

- Vừa điều tra hình sự, vừa viết văn, làm thơ, lại đệ tam đẳng huyền đai ka - ra - tê... bạn thật là toàn diện.

Minh và Mi từ chỗ nấp càng nghe càng chỉ tức mình. Mi hậm hực :

- Đi điều tra như thế có khác gì chỉ điểm cho bọn tội phạm nó biết nhà mình ở đâu để nó đòi phở.

Minh lẩm bẩm :

- Lại vẫn cái tật huênh hoang tự đề cao mình hạ thấp bạn bè.

- Hừ ! Còn tự nhận mình là số một... Ai bầu nó kia chứ ?

Không nhận được, Mi hít hà hắt hơi một cái thật lớn làm Phúc như kẻ đi xe phạm luật giao thông nghe tiếng còi cảnh sát, đang cao hứng giữa các cô bé vội nháo nhác nhìn quanh.

- Ôi ! Trề mắt rồi. Tạm biệt các bạn. Tôi có cái hẹn phá án rất quan trọng. Hi hi hi... Làm nghề điều tra hình sự nhiều khi phải dẹp những vui thích riêng tư và phải đặt công việc lên trên hết. Bai nhé.

Ba cô gái cười vui vẻ vừa vẫy tay vừa nhìn cho tới lúc Phúc đi khuất, mới quay vào trong sân.

Minh và Mi lập tức rời chỗ nấp bước theo Phúc.

Con hẻm vốn đã chật, nhà cửa khắp khênh so le, đường lại nham nhở, đèn công cộng chỗ có chỗ không, lúc vào còn sáng hừng hửng, lúc ra đã tối hẳn, cứ hun hút như đang ở giữa nơi hang cùng ngõ cụt, đầy vẻ bí hiểm, bất an.

- Quái lạ ! Mi bắn khoăn nhìn trước nhìn sau : Cậu ấy chỉ đi trước mình có mấy bước ?

- Hù ! Giơ tay lên ! Từ trong ngách tối, một bóng đen ủa ra dí hai vật cứng vào lưng Minh và Mi : Làm sao tụi bay qua mắt được tao mà cũng bày đặt điều tra.

Nghe cái giọng khan khan đầy âm khí, Minh và Mi sợ hãi đứng im thín thút. Nhưng ngay tức khắc Minh nhận ra tiếng thở quen thuộc của "địch", chú quay phắt ngay lại đẩy "địch" ngã phệt xuống đất với cơn tức giận thật sự :

- Đi tán dóc suốt buổi lại còn giỡn nữa hả ?

Mi nhận ra Phúc, cũng nổi nóng túm ngay vai áo giật mạnh :

- Người ta xông vào nơi nguy hiểm còn mình thì ngồi ăn kem nói chuyện với với... Mi



định nói : với con gái, nhưng kịp kìm lại được khi nhận ra mình không phải con trai.

Phúc sững sờ. Chú không chờ đón cơn thịnh nộ quá mức ấy của các bạn. Nhưng niềm vui lớn lao ở hàng kem khiến chú không còn chỗ cho cơn tự ái bùng nổ. Chú chỉ cười nhẹ và nhún vai rộng lượng :

- Các cậu hiểu lầm tớ rồi. Bây giờ tìm một chỗ ngồi đằng hoàng để tớ báo cáo cho các cậu nghe kết quả bắt nạt tớ điều tra được.

Bàn đi tính lại một lúc, cả ba kéo nhau về nhà Mi. Tiệm may vẫn mở cửa. Mi rủ các bạn vào phòng khách bên trong.

- Bây giờ cậu kể đi. Vừa buông người gieo bịch xuống sa lông, Minh đã lạnh lùng giục Phúc như giục kẻ phạm tội.

Mi cũng gườm gườm chỉ mặt kẻ "tội phạm" :

- Cầm không được nói dối đấy.

- Yên tâm mà. Phúc vẫn giữ nét mặt hơn hớn, kể bằng giọng nhẹ nhàng : Nói thật là lúc rời các cậu ở cổng, tớ cũng hơi run, chưa biết bắt đầu thế nào, cũng hơi sợ bị tụi nó đánh như Cường Lu.

- Bịa. Mi trừng mắt ngắt lời : Cậu đệ tam đẳng huyền đai ka - ra - tê mà cũng sợ à ?

- Tụi nó đông quá, mười đẳng huyền đai cũng phải ngán à. Phúc kể tiếp : Nhưng cậu cứ ngồi im mà nghe cho hết đã. Lúc thấy hàng kem, tớ mới nhẹ người. Tình trạng xấu nhất thì mình làm như người vào ăn kem rồi ra sẽ không đến nỗi bị nghi ngờ mình có điều gì bất thường.

Bà Thanh Liễu từ ngoài cửa hàng mang vào một bịch bắp luộc, hơi nóng thành hạt nước bốc mờ cả mặt bàn kính :

- Chuyện trò gì thì cũng phải ăn đã... Bác mua mười bắp. Hai cháu con trai, mỗi đứa ăn ba, còn con Mi ưu tiên con gái bốn bắp. Ăn trước, chuyện sau.

Bà Thanh Liễu vừa quay ra, ba nhóc nhanh như chớp chớp vội lấy những bắp to nhất, bóc áo, vừa ăn nghiêng ngấu vừa nhìn nhau cười khúc khích.

- Hôm nay lần đầu tiên đi điều tra hộp quá quên cả ăn uống. Mi nói : Lần sau rút kinh nghiệm.

- Phúc kể tiếp đi. Minh ngón hết một bắp, cầm lên bắp thứ hai, giục Phúc.

- Lúc cô bán kem mang cho tớ ly kem, tớ hỏi : Hình như lúc chiều ở đây có cướp hay sao mà đi bên ngoài nghe ồn ào, rồi thấy chủ

người đi bệnh viện? Cô ấy hỏi: Cháu mới don về hèm này hả? Không phải cướp đâu. Mấy đứa con nít ở cư xá mang bóng xuống đá ở sân. Có thằng nhỏ đi với người nhà đến đây đang đứng trông xe cũng nhảy vào chơi. Trong lúc rượt bóng, những đứa khác đã quen sân nhà nên biết tránh mấy cái cửa sổ mấy nhà tầng trệt hay mở ra, thằng này không để ý, vấp luôn trán vào đó, máu chảy đầm đìa, nó vừa khóc âm ỉ vừa nổi khùng túm đánh thằng nhỏ tranh bóng với nó. Bọn trẻ và người lớn xúm lại can mãi mới tách được nó ra. Lúc đó thằng Tam ở lầu hai đi chơi về vội đưa nó đi bệnh viện. Cái thằng con nhà ai mà mập ơ là mập, cũng dữ dằn như hổ, còn giờ nắm đấm thách thức: Tao sẽ kéo hội Pê Ao của tao đến cho chúng mày một bài học. Con nít bây giờ mới nứt mắt ra đã lập băng lập nhóm... Tớ hỏi: Sao cháu nghe nói nhiều người đánh một người? Cô ấy nói: Cái thằng mập đó nó la hét như thế chứ toàn nó đấm đá người ta không à. Có đứa vào can còn bị nó đấm tét mũi. Nghe thế, tớ bán tín bán nghi, nhưng sợ hãi nửa lộn lều quá đành ngồi im. Bất chợt tớ cảm thấy như có ánh mắt từ lâu vẫn nhìn mình chăm chú, tớ nhìn lên hóa ra một con nhỏ mặt mũi xấu xí, tức là một trong ba đứa tiền tớ ở cổng...

- Hừ! Minh hừm giọng: Lại bịa. Chúng tớ nhìn rõ mặt từng đứa rồi!

Phúc lúng túng:

- Ừ thì trông cũng được. Chính lúc tớ vừa vào thì nó đang đứng mua kem. Vậy mà lúc đó nó vẫn cứ đứng cầm mấy hộp kem tròn mắt nhìn tớ.

Mi bĩu môi:

- Chắc cậu lại nghĩ luôn rằng do mình đẹp trai?

- Lúc khác có thể nghĩ như thế. Phúc hình mũi cười: Chứ lúc ấy tớ hoảng hốt. Dám nó theo dõi mình lắm. Phải tìm cách chuồn thôi. Tớ vờ cúi xuống làm bộ ăn kem để nghĩ cách làm sao chuồn đi không bị bám đuôi. Con nhỏ cười giễu cợt rồi biến mất. Tớ chưa kịp vù thì nó kéo hai đứa nữa từ trên lầu xuống, không hỏi một tiếng, kéo ghế ngồi luôn vào bàn tớ. Tớ lượng sức rất nhanh: Một chọi ba thằng con trai thì còn phải đấu tranh tư tưởng chứ ba đứa này chỉ ba giây là cho "nóc-ao" hết. Chúng nó nhìn tớ cười. Nhỏ đầu tiên hỏi: Có phải là Phúc Hình trong nhóm thanh tra Ca - ta - nhĩ không? Tớ dờ dẫm cả người, vội đưa mắt nhìn xung quanh: Dám

không phải chỉ ba đứa mà cả một hội đang bí mặt búa lưới quanh mình lắm.

- Hừ ! Minh nguýt nhẹ : Lại còn muốn cả hội con gái vây quanh nữa ?

- Ủ ! Tổ nghĩ thế... Phúc thật thà : Tổ đoán chắc tội tên Tam đã bám sát tội mình. Nếu có chuyện gì phải lao ngay ra cổng. Lúc đó tổ chỉ lo cho các cậu bị tội nó tóm. Tổ phân vân : Dám những lời kể của cô bán kem cũng đã được hướng dẫn sẵn để đổ tội lên Cường Lu đánh lạc hướng điều tra của tội mình. Như vậy khi việc này đã bị lộ, rất nguy hiểm. Tổ rất nóng ruột muốn tìm cách báo để các cậu rút thì một đứa khác lại hỏi : Sao thanh tra ngồi im thế ? Biết rằng chối cũng không được, tổ liền nói : Ủ ! Phúc Hình đó. Muốn gì ? Tổ sẵn sàng tung bản ù té ra cổng. Nhưng mỗi đứa liền chìa ra một số báo Mực Tím. Tổ chỉ nhìn nhác cũng biết là số báo có in ảnh và viết bài về tội mình trong vụ truy tìm bọn "du khảo". Hóa ra tội nó biết mặt tổ là do thấy ảnh trong bài báo. Tổ nhẹ nhõm cả người. Ba đứa đi ba tờ báo vào tay tổ : Bây giờ cậu cho bọn này mỗi đứa một chữ ký đi. Thế là tổ ký và tội nó kêu kem chiêu đãi tổ. Tội nó là ban biên tập của tờ báo Mực Xanh của khối lớp sáu trường Ngô Tất Tố, vừa ăn kem vừa làm luôn

cuộc phỏng vấn, rồi đặt tờ viết bài cho báo. Tổ có nói thành tích của tổ thường thôi, Minh Nhí và Mi Trái Banh còn xuất sắc hơn.

Mi nhìn mặt :

- Về câu đó, bọn tổ cũng nghe được rồi. Cậu còn hứa làm thơ cho tội nó nữa chứ. Lại còn ghi số điện thoại, địa chỉ, sẵn sàng mở rộng cửa...

- Làm sao các cậu biết được ? Phúc ngạc nhiên rồi hạ giọng : Đại để là tổ cũng phải tạo ra bầu không khí vui vẻ để khai thác tội nó. Mặt Phúc tươi hẳn lên : Bây giờ tổ nắm hết họ tên, trường lớp, nhà ở phòng nào, đứa nào có mấy anh em, bố mẹ làm gì. Như con nhỏ Liên Hương chẳng hạn có ba...

Minh cười nhạt :

- Chúng tổ chẳng cần biết con nhỏ Liên Hương nào đó có ba hay mồ côi. Chúng tổ chỉ cần biết việc quan trọng nhất là điều tra vụ Cường Lu thì cậu quên ?

- Không, không. Tổ nhớ chứ. Chính anh của nhỏ Liên Hương, đang ngồi học bài trên nhà thấy ồn ào chạy xuống can bị Cường Lu đâm tét mũi. Tội nó sợ tổ không tin còn mời cả bác bảo vệ cuxá ra làm chứng. Bác ấy cũng nói Cường va đầu vào cửa lúc tranh bóng rồi

đánh người trước. Nhỏ Liên Hương còn định chạy lên lầu kêu "anh Tam" là người đưa Cường Lu đi bệnh viện xuống làm chứng, nhưng tớ vừa nghe cái tên ấy hoảng quá vội gạt đi ngay... Phúc thổ phào : Tớ tin chắc sự thật là như thế, nên chẳng cần phải đi thu thập thêm làm gì.

Minh cảm thấy chẳng còn gì có thể vịn vẹo thẳng bạn quá tốt số ấy đành quay qua Mi :

- Còn cậu ?

- Tớ ấy à ? Mi đã chén sang bắp thứ ba, cổ nuốt vội nuốt vàng đến tròn cả mắt : Lúc chia tay với cậu, đi lên lầu tớ mới chợt nghĩ, nếu nói bỏ quên nón mà vào nhà không có, khó lòng ngồi lâu được. Mi rút trong túi quần ra cái ví giả da nhỏ đặt lên bàn, rồi kể tiếp : Tớ mới chợt nhớ cái này được việc hơn. Lúc lên nhà tên Tam, tớ thấy ngoài sa lông phòng khách chỉ có mình bà già mà lúc chiều tớ biết là bà nội của Tam đang ngồi coi vi đê ô, tớ liền thò tay qua cửa sổ bỏ cái ví rơi xuống sàn đầu đi vắng, rồi tớ mới ra cửa chính gõ cửa. Nhỏ Tứ từ phòng trong chạy ra. Nó ngạc nhiên lắm khi thấy tớ. Tớ nói : Lúc ở đây về tới nhà sờ đến ví không thấy, không biết nó rơi ở đâu,

tớ nghĩ mãi không ra... Tứ nói ngay : Chắc cậu quên ở đâu chứ không có ở đây đâu. Nói vậy nó cũng mở cửa cho tớ vào và nhìn quanh sa lông : Trời ! Ngay đây mà tớ không biết. Xin lỗi nghe. Chắc cậu ngồi nó rơi ra... Tớ cảm ơn rồi rít mãi nhưng không thấy Tứ mời ngồi chơi, tớ liền thổ hồn hển ngồi phịch xuống ghế : Đi bộ suốt từ nhà lại chạy một mạch lên đây bỏ cả hơi tai. Tứ hỏi : Tưởng cậu đến đây bằng xe đạp ? Đâu có. Tớ liếc về phía hai chiếc xe đạp Trung Quốc để ở cạnh lối đi : Tớ ước mong có được một chiếc xe đạp Trung Quốc như chiếc kia mà ba má tớ nhất định không chịu mua, nói rằng xe đạp hay bị mất. Tứ lừ lừ nhìn tớ như thể tớ là tên trộm định đến chôm xe của nó không bằng rồi bất thần nói : Anh Tam tớ về rồi đấy. Tớ giật mình, mặt tái nhợt đi, chợt nhớ ra mình hớ hênh, lúc chiều đến hỏi thăm, tớ đã bịa với nó là do bà chị nhờ đến nhắn với Tam một việc, thế mà bây giờ quên bằng chỉ chăm chăm dò hỏi chiếc xe đạp. Tớ càng hoảng hơn khi nghĩ chắc Tứ đã nói với Tam về tớ. Bây giờ mà đụng hấn ở đây thì nguy. Phen này thì chết thật, chết dở rồi ! Nhưng vì biết chắc lúc đó Tam không có mặt nên tớ lấy hết can đảm nói cứng : Anh Tam

dâu? May quá, để tớ nói việc của chị Liễu tớ...
hí hí hí... bí quá tớ nói đại tên bà già.

Minh và Phúc cùng nín thở hồi hộp.

- Cậu liệu thể. Phúc nói: Tên Tam mà về
là cậu bị nện vỡ mặt.

- Hí hí hí... Tớ đã liếc ra cửa rồi. Mi cười:
Có chuyện gì tớ sẽ chạy ra hành lang kêu âm
lên chắc là Minh ở dưới sẽ nghe thấy. May sao
ánh mắt Tứ có vẻ tan bớt nghi ngờ. Nó nói:
Anh Tam đi tiền bạn chắc chút nữa về. Tớ bủn
rủn cả người nhưng do đã xác định được lối
thoát nên tớ làm bộ cứng: Thế thì tớ chờ một
lúc cũng được. Tớ lại nhìn hai chiếc xe đạp:
Đúng là xe Trung Quốc đẹp thật. Hình như
bây giờ hạ giá rồi phải không? Tứ nói từng
từng với vẻ không thích nói về chuyện xe:
Hình như thế. Tớ đang lúng túng chưa biết
cách nào khai thác thì bà nội tóc bạc phơ xem
xong băng vi đề ô, tắt máy, quay lại: Hai chiếc
coi giống nhau nhưng tiền cái nọ gấp đôi cái
kia đó con. Cái bên trong là do thằng Tam gửi
xe ở trường bị mất được người ta bồi thường.
Cái đó là cái Trung Quốc địa phương làm, giá
chỉ hơn sáu trăm ngàn. Còn cái bên ngoài là
Trung Quốc Thượng Hải làm, toàn đồ tốt.
Chú con Tứ đi Trung Quốc mua về, giá thì



trường triệu một kia. Con Tứ vừa trúng học sinh giỏi toán nhất toàn thành được chú tặng cho tuấn trước đây. Tứ mừng quá, tính có thể rút được rồi, nhưng tiện miệng tứ nói với Tứ: Hóa ra chính cậu là Tứ nhất toán toàn thành mà báo Mực Tím đã đưa tin hả? Tứ sợ nhất môn toán. Học thế nào tứ cũng không thể giỏi được. Nói xong tứ cười nhấp nhồm định đứng dậy, ai dè. Tứ đang miễn cưỡng lập tức tươi cười như hoa, nói huyền thuyên toàn chuyện toán là toán, không sao dứt ra được. Mãi một lúc, sợ các cậu chờ lâu, tứ phải lấy cớ về đi dự sinh nhật nhỏ bạn mới dứt ra được. Tứ như gặp được người bạn tri kỷ về toán hẹn tứ nhớ đến chơi thường xuyên và đòi tiền tứ xuống tận cổng. Tứ chỉ sợ xuống tới chân cầu thang gặp Minh Nhí đang ngồi sợ ý hỏi han thì bẻ bạc hết nên tứ cố xua Tứ trở vào nhà bằng được. May mắn làm sao... Mi xuyết xoa: Trời phù hộ làm sao. Nhỏ Tứ vừa quay lên, còn tứ xuống quá lâu một chừng mười bậc thì lù lù từ dưới đi lên một bóng đen cao lớn. Hấn ngược qua tứ một đoạn, tứ bỗng nghe Tứ la lớn kinh ngạc: Ừ! Nhỏ Mi đến nhân chuyện chị Liễu, nó vừa xuống đây. Tam nói: Mi nào? Liễu nào? Tứ nói: Mi đến chờ anh từ lúc chiều, vừa rồi nó cũng ngồi chờ anh đến nửa

giờ. Nó nói chị Liễu nó học cùng trường chơi thân với anh mà. Mi đặt tay lên ngực như chặn cơn hồi hộp: Tứ thoát nghe được vậy đã muốn ù té chạy mà sao đôi chân như không phải của mình. Tay tứ không đưa nổi để vịn vào thành cầu thang. Phía trên, tiếng Tam nói: Anh không quen ai là Liễu cả. Vừa rồi xui quá dẫm vào chân thằng nhóc ở đầu cầu thang, nó cứ tím lấy ăn vạ, nếu không đã gặp được con nhóc... Tứ cười khúc khích: Thôi đừng đóng kịch nữa. Có bạn gái thì cũng tốt chứ việc gì phải giấu. Anh chạy nhanh xuống đuổi theo còn kịp đấy. Tam nói: Đúng là nó vừa đi ngược với anh hả? Nghe tiếng Tam chạy xuống mấy bậc cầu thang tứ cứ từ từ ngồi bệt xuống chỉ còn chờ bị tím tóc, ăn một trận đấm đá. Ai ngờ tiếng chân dừng lại: Thôi mặc xác trò hú tim của mấy đứa con gái. Tiếng chân lại ngược trở lên. Tiếng Tứ lại cười khúc khích: Thế là đúng rồi nghe. Từ nay em gọi anh là T.L... hí hí hí: Tam Liễu là đúng đấy! Cây liễu của anh chắc phải mập bằng ba cây liễu bình thường. Cứ nhìn cô em thì biết... Nghen nó nói tứ cũng... tức, nhưng tự nhủ: Hừ! Cho tha hồ giấu cọt. Miễn không xuống đây là được. Khi nghe tiếng chân im

hắn, tớ mới như có sức mạnh phi thường phóng vọt xuống.

Phúc gật gù phân tích :

- Bà nội chắc không thể nói dối. Như vậy không có chuyện tên Tam giả mất xe để kiếm thêm một chiếc khác. Cả chiều hôm qua chúng mình chỉ làm được mỗi việc xác minh lại những nguồn tin.

Minh trầm ngâm. Chú quyết định không kể việc mình đã có công cản trở Tam ở chân cầu thang, vì việc này tuy dừng cảm nhưng chú tự xét thấy Mi và Phúc có vẻ đứng vào nơi hòn đạn mũi tên hơn mình, thời gian mạo hiểm và gay cấn cũng kéo dài hơn. Coi như mình không đóng góp gì còn hơn kể ra chuyện nhỏ nhoi. Hơn nữa chú đã để vuột hai kẻ ở chân cầu thang. Hóa ra sự nghi ngờ chỉ chiếm một phần nghìn về hai kẻ đó lại đúng. Người tóc tia chính là Tam. Minh cố nhớ lại những lời đối thoại của họ. Chú bứt rứt và hối tiếc là lúc đó đã không chú ý nghe để bây giờ ngoài cảm giác rằng họ đang bàn nhau dối phò chuyện gì đó, không làm sao nhớ lại và suy diễn hơn được. Liệu người đầu xù đi với Tam có liên quan gì tới vụ chiếc xe ? Người thanh tra lẽ ra phải bình tĩnh, tỉnh táo trong

mọi lúc, mọi nơi để quan sát ghi nhận mọi tình tiết diễn biến quanh mình. Thế mà, nếu không nhầm, lúc đó mình chỉ liên tục ngáp dài, lo đánh muỗi và ám ức về Phúc vui vẻ với mấy cô nhóc ở hàng kem. Rám rứt chán, Minh bải hoải đứng dậy :

- Chúng mình tạm thời chia tay. Phải bình tĩnh suy nghĩ lại mọi chuyện mới tính tiếp được, chứ bây giờ lú lẫn lắm rồi.

4. ONG TRONG TAY ÁO

Lúc bảy giờ đã hơn sáu giờ rồi, Minh và Phúc chia tay với Mi ra về. Mặc dù đã được tiếp năng lượng bằng những trái bắp luộc tổ bự nhưng sự căng thẳng mệt mỏi trong cuộc đấu trí suốt buổi chiều vẫn chưa xóa hết được. Đáp số của bài toán cực khó vẫn mịt mù ở phía trước.

Mi rất muốn làm một việc gì đó mới lạ để các bạn khỏi quên mất cuộc bầu cử buổi sáng, nhưng đầu óc cũng tịt mịt, đành ỉu xiu để hai bạn ra về, chỉ nói một câu vuốt đuôi:

- Tôi đảm bảo với các cậu trong vòng ba ngày tôi sẽ tìm ra bằng chứng...

Minh sắp bước ra phần tiệt may ở nhà ngoài định quay lại nói chọc Mi cho nó bớt lên

mặt, nhưng vừa mở miệng chú bỗng như bị trúng gió á khẩu, ngã luôn vào người Phúc.

- Cậu làm sao thế? Phúc sợ hãi kịp đỡ bạn: Mệt quá nên trúng gió hả?

Mi cuống cuống lay Minh:

- Làm sao? Làm sao? Để tớ lên lầu lấy chai dầu cạo gió.

Minh gượng lắc đầu, mở to đôi mắt thất thần nhìn Mi và Phúc, lúc nhận rõ không phải hai người khác, chú mới hít sâu thở hắt năm cái liên cho hồi sức rồi chỉ tay ra ngoài cửa, miệng lí nhí:

- Tụi nó đến... ền...

Phúc giật mình:

- Tụi nào?

Minh đã phần nào trấn tĩnh, thắc thỏm hé mắt ra ngoài, nói rõ hơn:

- Tên Tam và tên tóc xù.

Mi vừa nghe đã như một cái lò xo bật vút khỏi phòng khách định chạy lên cầu thang, nhưng chợt nhớ ra mình là sếp không được phép tỏ ra hoảng sợ trước mặt các chiến hữu, liền đứng vững rồi chậm rãi trở lại chỗ Minh, Phúc, cố gượng cười:

- Tớ định lên lấy lọ dầu cạo gió cho cậu...
Nhưng tại sao họ lại biết nhà tớ được?

Phúc cũng bối rối:

- Bọn này ghê thật, dám tấn công tận nhà...

Mi bứt rứt đây lại:

- Nhưng làm sao họ lại biết được nhà tớ?
Tớ đã nói với nhỏ Tứ nhà tớ ở Nguyễn Văn Trỗi...

Giữa lúc các bạn hoang mang, Minh buộc phải nhanh chóng trấn tĩnh. Bộ óc thông minh của chú suy diễn rất nhanh.

- Có thể khi lên nhà tên Tam nghe bà nội và nhỏ Tứ thuật lại việc Mi đến hai lần chỉ hỏi về chiếc xe đạp, Tam đã được tên đầu xù báo động trước nên biết ngay Mi đến để làm gì, lập tức báo động cho tên đầu xù truy tìm Mi để đối phó. Minh nhíu mày: Việc tại sao họ biết nhà Mi mới khó xác định. Minh đưa mắt qua Phúc: Cậu đã cho mấy đứa Mực Xanh ở cư xá biết địa chỉ cả ba đứa để tụi nó đến chơi... Liệu có thể đã mất cảnh giác từ đây chăng?

Phúc tái nhợt mặt, lúng búng:

- Không thể... Bọn Mực Xanh toàn đứa tốt.

Minh trầm ngâm như ông cụ non:

- Tam chưa tính đến bí ẩn này. Chỉ biết bọn chúng đang ở ngay trước cửa và chắc chắn không nhằm mục đích vui vẻ.

Phúc đặt vấn đề:

- Liệu tụi nó có biết ba đứa chúng mình đang ở đây?

Mi láu táu nói ngay:

- Chắc chắn phải biết chứ. Tớ sợ nó đang đợi đồng bọn kéo tới mấy chục đứa. Tụi nó mà phá cửa hàng thì ba má tớ đánh tớ chết.

Minh đã ra phòng ngoài thò đầu ra, thấy lẽ hè trước tiệm may vẫn chỉ có Tam và Đầu Xù đang đứng phân vân thì thầm với nhau.

- Bây giờ thế này. Minh quay vào nghiêm mặt nói với các bạn: Chưa biết tụi nó sẽ làm gì nhưng mình phải chủ động cố gắng ngăn trước không để dính việc này sang người lớn. Thí dụ tụi nó vào vào mách với ba má Mi là rách chuyện.

Mi gật cái cổ:

- Cậu nói đúng đấy. Nó mà vào mách thì chỉ cần một lệnh cấm của ông bà già tớ là hết trò phá án.

Minh nói tiếp:

- Có khả năng tụi nó chưa biết chúng mình ở cả đây, vì lúc đến nhà tên Tam chỉ có mình Mi, nếu có nghi thêm có tở ở chân cầu thang ngăn cản, nó cũng không ngờ tở về đây cùng cậu. Bởi thế tở và Phúc xuất hiện lúc này là lộ lực lượng.

- Đúng. Mi nói: Nhà tở có đủ chỗ trốn.

Phúc tự ái khuynh tay:

- Tở mà thềm trốn à? Nếu không đánh nổi tụi nó, tở tở... chạy thẳng đến đồn công an.

Mình can:

- Các cậu đừng cãi nhau nữa. Không trốn cũng không chạy mà chúng mình phải tìm cách tấn công tụi nó.

Phúc và Mi lặng thinh nhìn chú Nhí chỉ đứng đến ngang tai mình với vẻ ngờ vực như đang phải đứng trước một tên bốc phét đại tài. Mình làm như không để ý tới điều đó, nhìn thẳng vào đôi mắt to của Mi, nói như ra lệnh:

- Cậu phải vờ như có việc đi ra đường để tụi nó đến gặp mới có thể ngăn tụi nó không vào nhà mách ba má cậu.

Mi giãy nảy như địa phải vôi:



- Không được... không được đâu. Cô bé lấp bắp : Nhớ tội nó đánh... Nhớ tội nó bắt cóc ? Trời ơi ! Tớ van cậu... Tớ sợ lắm.

Phúc hình mũi cười khùng khỉnh, nói mát :

- Sếp mà cũng sợ à ?

Mi trừng mắt vặc lại :

- Tội nó thử nhỏ bằng tớ coi tớ có sợ không ?

Minh lại can :

- Đừng có đụng nhau nữa. Theo tớ không thể có chuyện bắt cóc cũng như đánh đập vì qua việc Tam đưa Cường Lu đi bệnh viện, lúc đụng với tớ ở cầu thang, mặc dù tớ cố ý ăn vạ, tên Tam vẫn rất nhã nhặn. Lại qua điều tra ở nhà Tam, thấy hai anh em đều học giỏi, gia đình lương thiện, chính Mi xác định điều này. Qua đây thấy rõ ngoài chuyện chiếc xe có thể khiến Tam bị nghi là một tội phạm, thì hẳn là một người tốt.

Mi cãi :

- Tốt nhưng bị nghi là ăn cắp nó vẫn khùng lên đánh mình. Tớ chết thì thôi chứ không thò đầu ra đâu.

Minh phì cười :

- Cậu phải bình tĩnh nghe tớ nói tiếp đã. Tớ đánh cá trăm phần trăm là cậu không bị đánh mà chỉ có thể bị đe dọa...

- Dọa thì cũng đứng tim rồi. Không nín được, Mi lại buột miệng phản ứng, nhưng giọng đã bớt đi một chút gay gắt.

Minh nói tiếp :

-...Khả năng thứ hai nhiều hơn có thể là họ sẽ điều đình năn nỉ cậu về bảo chúng tớ bỏ qua vụ này, tất nhiên là có điều kiện nào đó.

Mi sáng mắt :

- Nếu thế thì quá hay. Không có ai rộng rãi không công cả. Chúng mình là công ty kinh doanh kia mà. Chỉ sợ tội nó không điều đình.

- Từ từ đã... Minh nói : Để lường hết chuyện xấu có thể xảy ra, trong khi Mi ra cửa trước, thì Phúc đi cửa sau theo con hẻm vòng ra đằng trước tìm chỗ kín theo dõi. Nếu tội nó dọa dẫm hoặc có thể do Mi nóng nảy nên bị tội nó xô xát thì cậu xuất hiện ngay can thiệp kịp thời.

- Xong ngay... Phúc ngêng mặt : Tớ sẽ là ầm : Cướp cướp... hai thằng cướp... cho mọi người xúm lại.

Mi nheo mắt nhìn Minh :

- Thế còn cậu làm gì?

Minh đáp gọn:

- Tớ ở trong nhà theo dõi toàn cục và là lực lượng dự bị. Lúc xấu nhất, tớ sẽ chộp điện thoại gọi đến chú Lê Hưng giải cứu cho chúng mình.

Mi nguýt dài:

- Đẩy con gái vào chỗ nước sôi lửa bỏng còn mình là con trai lại làm khán giả trực điện thoại thì ngon quá ha. Nhưng Mi cũng lập tức chợt nghĩ không thể có con đường nào khác. Hơn nữa mình đang là... sếp. Cô thử dài: Xong. Nếu các cậu không yểm trợ tớ để tớ bị đòn thì đừng có mà trách.

Dứt lời Mi xăm xăm đi ra cửa.

- Con đi đâu thế hả Mi? Bà Thanh Liễu đang tiếp khách hàng thấy con hùng dũng đi qua mặt không xin phép thì lo lắng gọi giật lại: Thế hại bạn con đâu? Chuyện gì mà mặt nhợt ra thế? Hay lại giận nhau chuyện gì rồi? Khổ quá...

Mi tê tái cả người, nếu mẹ lao theo gọi nữa thì bế hết chuyện, vội quay lại nói nhỏ:

- Con ra mua thêm đồ ăn mà, má gọi làm con giật cả mình.

Dứt lời, Mi đi thẳng ra cửa cố giữ nét mặt bình thản như không biết có mối đe dọa ở phía trước, nhưng hai má cứ nóng phừng phừng.

Tam và tên đầu xù đều mặc đồ đồng phục học sinh, sơ mi trắng, quần tây xanh, thoáng thấy bóng Mi ra đã bấm nhau hí hửng. Chờ Mi đi hơi xa cửa nhà mới bấm theo và vượt lên chặn đầu:

- Thế nào... Tam lừ lừ nói nhỏ: Thử gọi chị Liễu học cùng trường với tao ra đây xem nào?

Dù đã chuẩn bị tinh thần trước, Mi cũng cứ run ngâm trong bụng, không dám nói lại lời nào.

Tam lăm lăm:

- Dám đến tận nhà tao để điều tra vụ chiếc xe đạp. Giỏi thật. Bây giờ muốn tụi tao giải quyết thế nào đây?

Mi nhủ thầm: Dám tụi nó đánh lăm. Thế mà Minh Nhí nói không thể có khả năng ấy. Cô bé vờ cúi mặt để kín đáo liếc nhanh về phía sau. Thoáng thấy bóng Phúc đang lờn vờn ở đầu con hẻm cạnh nhà cô bé mới bớt sợ.

- Nào, nói đi... Tam vẫn hần học: Màynghĩ tao lừa lấy cắp chiếc xe phải không?

Tên đầu xù từ đầu chỉ đứng cho một tay vào túi quần như sẵn sàng rút vũ khí, hừm giọng :

- Không dám mở miệng hả ? Bây giờ mày thích chúng tao chơi luật rừng hay điều đình thương lượng ?

Mi thoáng nhẹ nhõm trước gợi ý của Đầu Xù. Có lẽ Minh đã đoán đúng. Nếu tụi nó không phạm tội thì việc gì phải thương lượng.

Đầu Xù hình như cảm nhận được sự hồ hênh liền nói thêm :

- Tụi tao có thể cho cả ba đứa trong nhóm Ca - ta - nhí chúng mày tàn tật suốt đời luôn nếu chúng mày không biết điều.

Mi đã trấn tĩnh phần nào, lí nhí hỏi lại :

- Các anh muốn gì ?

Tam nói :

- Vụ chiếc xe, nhà giữ xe để mất thì phải bồi thường là chuyện tất nhiên. Nhưng bà Tư Mị lại tiếc của nhờ bọn mày đi điều tra là điều xúc phạm đến tao. Rồi nhiều người không tốt từ đó tung tin tao là thằng lừa đảo. Chúng mày không khác gì bọn tham gia vào bồi họp tao. Vì thế, tao muốn chúng mày phải chấm dứt cuộc điều tra.

Thấy Mi vẫn trân trân đứng im, Đầu Xù rút bàn tay ra khỏi túi quần chìa cho Mi xem. Qua ánh đèn pha của một chiếc xe hơi đang chạy chậm trên đường quét qua, Mi đứng tim khi nhận thấy một lưỡi lam sắc lẹm kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của Đầu Xù.

- Chúng mày chấm dứt thì có hòa bình, còn tiếp tục thì mỗi đứa sẽ được tặng vài vết sẹo trên mặt. Hai má mày bụ thê kia mà xet lam vào chắc đã lắm.

Tam lầu bầu :

- Nhóc con dám vuốt râu hùm. Nhà mày toàn tử kính chúng tao chỉ cho vài củ đậu bay là ba má mày sẽ nói chuyện với mày à.

Mi bắt đầu cảm thấy như mình đuối sức dần. Nếu như sự căng thẳng cứ tiếp tục kéo dài với những lời đe dọa, dăm mình xiù luôn, mất tư thế của công ty P.A. Cô bé dim mắt, bặm môi lại trong mười lăm giây để điều chỉnh sự dũng cảm, rồi mở to mắt nhìn thẳng vào hai địch thủ cao lớn hơn mình cả cái đầu.

- Các anh để sáng mai đi học, tôi bàn với Minh Nhí và Phúc Hình đã...

Tam và Đầu Xù đưa mắt nhìn nhau.

- Đứa nào đứng đầu tụi mày ? Tam hỏi.

Đầu Xù gất :

- Thăng Minh Nhí hả ?

Mi lúng túng : Nhận mình cầm đầu thì tha hồ mà lãnh đòn. Nói là Minh Nhí thì chắc chắn mình thoát nhưng chẳng hóa ra tự nguyện nhường chức cho Nhí. Không thể được. Mi đành đánh bài lờ, nhắc lại câu đã nói :

- Nếu không bàn, không thể trả lời được.

Tam và Đầu Xù lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Chẳng như chẳng thể nào tìm ra được con đường nào khác, Đầu Xù đành chặc lưỡi, khoa lớt bàn tay kẹp dao lam lướt qua má Mi khiến Mi sồn da gà.

- Mày gỡ mảnh nào cũng không thoát được tay tao đâu. Cho mày về bàn. Đầu Xù liếc tám bảng hiệu tiệm may THANH LIÊU sáng trưng chạy ngang mặt tiền nhà : Tao biết số điện thoại nhà mày rồi. Tới mai, tao gọi điện thoại hẹn nơi gặp, mày và Thăng Minh Nhí phải có mặt trả lời. Trái lời thì đừng có trách. Chỉ trừ khi chúng mày rút mồi trong nhà chứ còn cấp sách đến trường là chúng tao còn túm được. Cút về đi.

Mi đi giật lùi mấy bước rồi quay người ù té chạy thẳng về nhà. Lúc sắp rẽ vào cửa chợt có tiếng gọi từ trong bóng tối con hẻm bên

cạnh, Mi đứng sững lại, nhận ra Minh và Phúc, cô bé vội ngoảnh lại thấy Đầu Xù và tên Tam đã bỏ đi, liền khóc oà, nhào đến đâm túi bụi vào ngực Minh. Tất nhiên, những cú đâm trong lúc xúc động cũng nhẹ thôi :

- Tại cậu... hu hu hu... Tất cả là tại cậu... hu hu... bắt đền cậu đấy... hu hu... Đẩy người ta vào chỗ chết... bắt đền... bắt đền đấy...

Minh còn ngây người chưa biết phản ứng thế nào thì Mi quay sang gục đầu vào vai Phúc rưng rức khóc, như thế đó mới là nơi nương tựa đáng tin cậy duy nhất trên cõi đời, khiến mũi Phúc có vẻ như hình hơn.

Minh thở dài. Nhưng rồi chú chợt hiểu Mi to con như thế không thể nào gục đầu vào vai thăng nhóc chỉ đứng đến tai nó, cho nên mình ăn đấm cũng chẳng đến nỗi vô lý. Nguyên là Minh từ trong nhà ló ra theo dõi cuộc gặp gỡ giữa Mi với Tam và Đầu Xù, nhận định thấy tình hình không thể quá xấu, nên đã điều Phúc vào. Lựa lúc bà Thanh Liễu thử áo cho khách trong chỗ thay đồ, hai đứa lẻ làng dắt cả ba chiếc xe ra trước con hẻm để triển khai tiếp phương án. Thở dài đến lần thứ hai, Minh mới chợt nhớ dự tính quan trọng vừa bị cơn xóc của Mi làm quên khuấy.

Nhìn thấy Dầu Xù và Tam đã đạp xe đi khá xa, chú vội quát các bạn :

- Bám theo ngay, không tụi nó mất hút bây giờ.

Phúc Hinh đang kiên nhẫn trong vai hiệp sĩ, nơi nương tựa xứng đáng cho người bạn gái yếu đuối chợt bừng tỉnh, đẩy vội Mi ra, chộp lấy chiếc xe đạp của mình.

- Chúng nó vẫn còn kia kìa. Phúc nhảy phắt lên xe.

Mi bàng hoàng :

- Các cậu đi đâu thế ?

Mình cũng đã ngồi lên xe, chỉ chiếc còn lại dựng sát tường với Mi.

- Chúng tớ đã tính, bằng mọi giá phải bám theo thằng Dầu Xù nên mang sẵn cả xe cậu ra. Bây giờ xuất phát ngay.

Mi đứng thừ. Nước mắt chỉ còn ngân ngấn lại chảy ra rờn rờn. Miệng mếu máo :

- Tớ chịu thôi. Tớ sợ lắm rồi.

Phúc đã đạp xe được một đoạn, nghe thấy thế, bực dọc quay xe lại :

- Đã có chúng tớ, việc gì phải sợ.

Mi lắc đầu nguây nguẩy :



- Thôi... Các cậu cứ đi đi... Tôi cho các cậu làm... làm sếp đấy. Từ nay tôi không dám đụng với bọn lớp mười nữa đâu... hừ hừ hừ...

- Thế thì cậu ở nhà vậy.

Thấy đã mất hút Tam và Đầu Xù, Phúc nói rồi giục Minh cùng đạp xe lao vút ra đường.

Đường phố tuy quang sáng quang tối và khá đông xe cộ nhưng do Tam và Đầu Xù hình như vừa đi vừa bàn chuyện khá căng thẳng nên chẳng mấy chốc Minh và Phúc bắt kịp. Hai chú túc tắc đạp phía sau các đối tượng một quãng chừng ba chục mét.

Vừa đi Minh vừa nói với Phúc :

- Tôi đảm bảo với cậu Đầu Xù sẽ là đầu mối quan trọng của vụ án.

- Làm sao cậu biết ?

- Từ lúc Đầu Xù xuất hiện ở cửa nhà Mi, tôi có cơ sở để chấp vá lại những lời bàn bạc đối phó của hai tên ở cầu thang cư xá. Như vậy chắc chắn bà Tư Mị nói đúng. Vụ chiếc xe đạp Trung Quốc là một vụ dàn dựng. Đầu Xù và Tam là hai kẻ đồng lõa.

Phúc gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Nếu không phạm tội, tại nó ép chúng mình ngưng điều tra làm gì. Nhưng nếu chúng có cả bằng hàng mấy chục đứa, thì việc chúng mình bám theo thế này cũng là mạo hiểm lắm.

- Cậu cũng sợ à ?

- Hừ ! Phúc khịt mũi hơi tự ái : Nói để biết mà lường trước chứ cậu chưa sợ mà tôi đã sợ trước à ?

Đầu Xù và Tam cùng dừng lại ở con hẻm rẽ vào khu cư xá nhà Tam khiến cuộc đối thoại giữa hai thanh tra nhí phải ngắt quãng để đạp xe vào chỗ khuất chờ đợi.

Hai đối tượng trao đổi với nhau năm ba câu rồi cùng cười hờn hờ chia tay. Tam rẽ về nhà, còn Đầu Xù huýt sáo vui vẻ đạp xe đi tiếp. Từ đường Lê Văn Sĩ, hắn rẽ sang đường Huỳnh Văn Bánh xuôi xuống Hồ Biểu Chánh rồi ngoặt vào một con hẻm.

Cuối cùng Đầu Xù dừng lại trước ngôi nhà lợp ngói đã cũ kỹ.

Từ xa, Minh thăm thì với Phúc :

- Rất có thể thêm một tên đồng bọn nữa.

Phúc háo hức :

- Cậu cứ đứng đây để tớ giả bộ là người đi đường đập xe qua nhận diện cho nó chính xác.

Minh hồi hộp với tay muốn giữ bạn lại nhưng Phúc đã dẫn luôn xe đi.

Đầu Xù vừa gõ cửa mấy tiếng, cánh cửa sắt kéo đã được đẩy rộng ra. Một người đàn bà đứng tuổi sau khi mở cửa đứng hẳn ra ngoài hiên tránh cho Đầu Xù dắt xe vào.

- Con đi đâu giờ này mới về? Bà ta hỏi.

Đầu Xù đáp:

- Con đến nhà thầy giáo hỏi bài học ngày mai.

Phúc vừa chậm rãi lướt qua vừa nghe rõ lời đối thoại, cũng nhận rõ mặt người đàn bà qua ánh sáng đèn từ trong nhà hắt ra.

Người Phúc như có luồng điện cực mạnh chạy nhào qua khiến chú luyến quýnh không điều khiển nổi xe, đâm nhào ngay vào cây cột điện lẻ đường bên trái. Trán Phúc đập vào thành cột điện kêu "cóc" một tiếng giòn như tiếng gõ mõ, mắt nổ đom đóm, người giống như bị thịt văng quay ra đường. Con đầu nhói bật ra tới đầu lưỡi, nhưng vì còn kịp có ý thức nghiệp vụ xác định nơi tai nạn cách nhà đối tượng không xa, nên Phúc nhanh

chống rụt lưỡi, ngậm miệng để không kêu, không khóc.

Minh hoảng sợ nhào tới bỏ xe đỡ Phúc ngồi dậy:

- Cậu làm sao thế? Chú tức tới nhìn cánh cửa sắt đã đóng kín nhà Đầu Xù: Nó ném cái gì vào cậu à?

Phúc uể oải sờ lên chỗ trán sưng to bằng quả ổi xuýt xoa:

- Không sao. May mà không chảy máu. Rồi chú thì thầm: Vì quá bất ngờ nên tớ mới bị té. Cậu biết ra mở cửa cho Đầu Xù là ai không? Minh chưa kịp nói, Phúc đã tiếp bằng giọng phấn khích: Chính là bà Tư Mị giữ xe.

Minh kinh ngạc suýt lăn xủ:

- Cậu có nhìn lầm không?

Phúc trở mặt:

- Tớ trả cái giá quá đắt: sưng cả trán, sứt cả chân tay mà cậu còn không tin tớ hả? Đúng bà Tư Mị trăm phần trăm. Tớ còn nghe cả cái giọng rề rề của bà ấy: Con đi đâu giờ này mới về?

Minh ngồi im một lúc rồi nói:

- Không thể có chuyện bà Tư dàn dựng ra chuyện điều tra để làm việc đó đâu. Bà ấy

rất thật thà... Minh quả quyết : Chắc chắn
Đầu Xù đã bày ra vụ này để lừa mẹ. Chúng
mình phải vào gặp bà ngay.

Phúc đứng dậy phủi quần áo rồi nhún
nhó :

- Mang cả quả ổi trên trán tớ vào à ?

Minh phì cười :

- Để đến mai thì mất tính bất ngờ, tụi nó
lại tìm cách đối phó. Minh sờ vào quả ổi của
Phúc lưỡng lự một chút rồi nói : Hơi lớn...
Nhưng bị thương trong khi làm nhiệm vụ thì
việc gì phải ngán. Vào chứ ?

Phúc dậm đá gió vù vù mấy thế ka - ra -
tê cho sáng khoái rồi gạt đầu :

- Xong. Để tớ lại đập cửa cho.

Dứt lời, Phúc dắt xe ngược lại nhà Đầu
Xù đập cửa thình thình. Một lúc cánh cửa sắt
được kéo ra. Phúc lăm rằm bên tai Minh : Lạ
trời không phải là Đầu Xù.

Bà Tư Mị hiện ra ở khoảng sáng vừa mở
rộng.

- Dì ạ !

- Dì ạ !

Phúc và Minh lễ phép khoanh tay chào
bà Tư Mị. Phải vài giây bà Tư mới nhớ ra hai
vị khách của mình là ai.

- Ôi ! Dì không ngờ các cháu đến vào giờ
này... Bà vồn vã : Vào đây, vào đây... Bà dắt
tay cả hai nhóc qua phòng khách vào tận gian
trong kề với bếp, nơi ba đứa trẻ đang ngồi coi
ti vi chương trình phóng sự thiếu nhi. Hai
đứa con gái : Một đứa nhỉnh hơn còn một đứa
nhỏ hơn bọn Phúc, Minh một chút, và đứa con
trai cỡ tám, chín tuổi.

- Anh Sơn đâu rồi ? Bà Mị tươi cười : Sơn
à !

Minh và Phúc cùng lặng đi khi Đầu Xù
tức Sơn từ trong bếp tọt tọt bước ra. Mặt Sơn
lập tức tái nhợt khi biết khách là ai. Trong khi
đó bà Tư vẫn vui vẻ nói với các con : Đây là
Minh Nhí tức thanh tra Ca - ta - nhí và Phúc
Hỉnh chuyên điều tra phá án mà má vẫn kể
cho các con. Các con cần phải học tập Minh,
Phúc rất nhiều : phá án giỏi nhưng học cũng
giỏi...

Minh và Phúc cũng rạo rức niềm tự hào
khi thấy hai cô nhóc và chú út bỏ cả chương
trình thiếu nhi đầy hấp dẫn trên màn ảnh
nhỏ nhìn mình đầy ngưỡng mộ. Nhưng khi

chạm vào ánh mắt gườm gườm chứa đầy mối đe dọa của Sơn Đầu Xù, Minh lập tức hiểu rằng phải giới hạn cảm xúc kịp thời. Chú nín tay bà Tư:

- Dì ạ ! Tụi cháu phải về nhà ngay nên không ở đây được lâu. Dì cho tụi cháu trao đổi một chút.

- Ôi, thế à ! Dì vô ý quá. Tưởng các cháu chơi lâu dì mới giới thiệu cho các em làm quen, để anh chị em ảnh hưởng tốt sang nhau. Chứ gấp thì để dịp khác vậy. Bà Tư trở ra phòng khách : Mời các cháu. Chuyện kia có tiến triển gì không ?

Minh và Phúc theo bà Tư ra ngồi ở bộ sa lông gỗ. Không ngờ Sơn Đầu Xù cũng lững lờng ra theo, lặng lẽ ngồi xuống cạnh mẹ ở chiếc đi văng đối diện với hai khách nhí. Bà Tư thấy thế liền nói với Sơn :

- Nhân thấy các em trong nhóm Ca - ta - nhí khám phá được nhiều vụ án nên má đã nhờ các em tìm lại vụ xe đạp năm rồi như má đã kể...

Sơn như cố gắng lắm mới mở miệng ra được, hỏi một câu trống không :

- Tìm đến đâu rồi ?

Minh Nhí nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lo âu nhưng lại làm ra vẻ dữ dằn của Sơn :

- Tốt nhất là anh nên nói ra.

Phúc khuynh hai tay, hinh mũi nói lớn :

- Chúng tôi theo anh từ nhà Mi Trái Banh đến đây đó. Có cần tụi này lấy bằng chứng ra không ?

Bà Tư ngạc nhiên hết nhìn con lại nhìn hai khách nhí, với ánh mắt khó hiểu.

- Đã có chuyện gì xảy ra thế ? Bà hỏi con.

Sơn bỗng đứng dậy :

- Không có gì đâu má à. Rồi quay sang bọn Minh sùng sộ : Chúng mày đến đây nói bậy bạ gì thế hả ? Muốn tao nện cho không ?

Bà Tư quay sang Sơn :

- Con làm cái gì vậy ? Các em đây đang giúp đỡ mình mà thái độ của con như vậy đó hả.

Phúc Hinh đứng dậy nói từng từng :

- Chẳng qua vì ảnh sợ đó thôi dì Tư.

Minh nhìn về bối rối của Sơn bỗng thấy thương hại, chú nhẹ giọng :

- Anh nên nói thật với má anh, anh Sơn ạ. Tụi em hứa sẽ giữ kín chuyện này...

Sơn nhìn Minh chăm chăm như thể đo lường lời hứa của cậu nhóc. Rồi lại nhìn về mặt ngớ ngàng của má mình. Cậu ta từ từ cúi mặt. Một lúc, cậu ta mới trấn tĩnh lên lên ngược nhìn mẹ, giọng hồi hận :

- Con xin má tha lỗi cho con...

Bà Tư Mị ngờ ngác :

- Má thật không hiểu...

Sơn run run tự thú :

- Sáng hôm đó, Tam vừa gửi xe, má đưa tấm thẻ xe số 4 cho Tam xong, thì Tam hỏi con về bài toán thầy cho về nhà làm. Con mở cặp để lấy cho Tam xem mới biết để quên tập ở nhà. Con hoảng quá, cùng Tam quay lại nhà để xe tính nói với má chuyện quên cuốn tập rồi lấy xe nhà mình phóng nhanh về nhà, nhưng lúc đó không biết má đi đâu, xe nhà mình má giữ chìa khóa. Tam bảo con cứ lấy xe của nó. Thế là con lấy luôn. Về nhà lấy được vở con trở lại trường... Sơn cúi mặt ngập ngừng một lúc mới nói tiếp : Lúc đến ngã tư đầu phố, thấy một chiếc xe Hon da chạy ẩu, đụng vào một cô chở em bé làm hai mẹ con té văng ra đường. Đứa nhỏ chảy máu đầu, còn cô đó không dậy được. Con vội dựng xe bông đưa nhỏ nhờ những người lớn khác cấp cứu



cô đó... Rồi có ông xích lô nhận đưa cả hai mẹ con đi bệnh viện... Chỉ có chút xíu, lúc con quay lại, chiếc xe đạp biến mất. Con sợ quá.

Bà Tư Mị sững sờ :

- Thế là chính con dàn cảnh để đổ vạ lên má ?

- Dạ. Sơn lí nhí nói tiếp : Lúc đầu con không có ý ấy. Con định tự thú với má. Nhưng lúc chạy vào trường gặp Tam, thấy nó vẫn còn tấm phiếu gửi xe, lại nhớ ra lúc con lấy xe má không biết... Nước mắt Sơn lại ứa ra : Con nghĩ đảng nào má cũng phải bỏ tiền ra thường cho Tam, nhưng để xe mất ở trong nhà gửi xe thì con không bị má mắng... nên con đã bàn với Tam...

- Trời ơi... Bà Tư Mị ngồi thừ, miệng lẩm bẩm : Thật là... Bỗng bà giật mình thẳng thốt nhìn Minh và Phúc. Các cháu đã lộ chuyện này cho ai chưa ? Đã báo công an chưa ?

- Chưa ạ. Minh và Phúc cùng đáp.

Nét mặt bà Tư Mị nhẹ nhõm hẳn :

- Chuyện này di cảm ơn các cháu rất nhiều. Nhờ các cháu, di biết được đầu đuôi câu chuyện nó như thế di cũng hết âm ức, nhưng hóa ra lại là chuyện trong nhà, ong nuôi ngay trong tay áo, nên di mong các cháu

cũng giấu cho di chuyện này. Chẳng qua Sơn nó dại. Chứ nó cứ nói thật, có nghe mắng vài câu cũng không nặng hơn tội lừa dối... Các cháu thương di chuyện này nhé.

Phúc cầm tay bà Tư Mị :

- Di cứ yên tâm. Nếu đúng anh Sơn vì giúp đỡ người bị nạn mà mất xe thì bọn cháu cũng quên luôn vụ... Phúc cố hình mũi lên để lựa một từ phạm tội nhẹ nhõm nhất nhưng không sao nẩy ra đành ầm ừ nói đại : ...vụ... vụ tâm thể xe.

Minh thận trọng nói thêm :

- Mai chúng cháu sẽ kiểm tra lại có đúng năm trước ở ngã tư gần trường có vụ tai nạn đụng xe không.

Bà Tư Mị gần như ôm lấy hai chú nhóc rồi quay lại nói với con trai :

- Tội của con, má không còn biết thế nào nữa nhưng để đó má sẽ tính với con sau. Biết điều thì lại xin lỗi và cảm ơn hai em đi, còn ngồi trơ ra đây làm gì ?

Sơn thần thờ đứng dậy lúng búng trong miệng :

- Cho xin lỗi và cảm ơn...

Chưa dứt câu, cậu lúi lúi đi thẳng vào nhà trong.

..

Rời khỏi nhà bà Tư Mị, Minh và Phúc phấn chấn đạp xe vù vù. Đường phố lúc này đã vắng nên không phải lo sợ vi phạm luật lệ giao thông, Phúc Hình vừa bỏ hai tay vừa lượn xe rồng rắn, miệng hét vang :

- Chúng mình vừa phá xong vụ án phức tạp nhất thế kỷ. Chuyện đã qua một năm không còn để lại một dấu vết, công an xin như chú Lê Hưng chắc chắn cũng khó... hahaha... sướng quá.

Minh Nhí chưa đủ trình độ bỏ hai tay nhưng cũng cao hứng đi lượn sóng như Phúc và hét to không kém :

- Hai tên tội phạm hóa ra lại là người tốt. Nếu mình không khám phá thì hai người đó lương tâm cắn rứt suốt đời.

Cả hai định đạp xe về nhà vì đã khá muộn nhưng không biết do ý thức tôn trọng sếp đã thấm sâu thành dẫn dắt tự nhiên hay do sức hút của thần giao cách cảm, mà khi tỉnh ra, hai chú nhóc của chúng ta đã thấy

mì h đang đứng trước nhà sếp công ty : Mì Trá Banh.

Tiệm may Thanh Liễu vẫn mở cửa, đèn sáng, bên trong vẫn còn vài người khách.

Mì vừa nghe mẹ gọi đã ào ào chạy ra. Cô bé ngây người nhìn hai bạn trai mặt mày tươi hơn hớn. Anh mắt đang vui lập tức thoáng vẻ ghen tỵ.

- Các cậu vừa ăn kem ở đâu hả ? May sao quả ổi ở trần Phúc đập ngay vào mắt Mi phá tan cơn ghen tị vừa chớm : Trời ! Bị tụi nó đánh thê kia mà còn cười được à ? Vào ngay nhà tớ lấy dầu xoa cho.

- Khỏi cần. Phúc hình mũi đầy kiêu hãnh khi những ngón tay chuối mẩn mát dịu của Mi chạm vào "quả ổi" có vẻ muốn kiểm tra xem đó là vết thương thật hay trò tình nghịch của Phúc.

- Trời ! Thế này chắc cậu phải khóc hết nước mắt. Mi xuất xoa : Tớ lường trước mà. Tụi nó lớp mười... còn chúng mình chỉ mới lớp sáu.

Minh và Phúc cùng cười vui vẻ kể lại kết quả phần cuối cuộc điều tra, riêng "quả ổi" vì Mi trót hiểu là thương tích từ cuộc chiến đấu

ác liệt, nên không nỡ để cô bạn gái buồn vì đoán sai, hai thanh tra dừng cảm cùng nhất trí không dính chính lại.

Mi vừa nghe vừa cười như nắc nẻ đến nỗi đôi người đi đường tò mò cố ý đi chậm lại hy vọng nghe lỏm được vài chi tiết của cuộc chuyện trò hấp dẫn.

- Tuyệt lắm... Mi luôn miệng trầm trồ : Các cậu hết sảy... Trời... biết thế tớ cũng đi luôn.

Khi thấy hai bạn trai không còn gì để kể nữa, Mi có vẻ chưng hửng :

- Thế các cậu đạp xe về ngay à ?

Phúc cau mặt :

- Xong chuyện thì phải về, chứ không lẽ ở lại ?

Mi trợn mắt với Minh :

- Cậu cũng nhẹ tênh như vậy ?

Minh tự ái lặp lại :

- Ủ ! Nhẹ tênh đấy. Bộ cậu không muốn chúng tớ tha thứ cho người ta hả ?

Thấy hai bạn dắt xe định đi, Mi gắt :

- Trời ơi là trời ! Mi giơ cả hai tay lên trời với nỗi đau khổ thật sự : Thế công ty P.A 101 ở đâu ? Quyền lợi công ty mà lúc sáng chúng

minh đã bàn ở đâu ? Chính bà Tư Mị đã nhất trí giải quyết hết rồi kia mà. Mi nghiêng răng dính ngón tay vào "quả ổi" trên trán Phúc khiến Phúc đau méo mặt : Chỉ riêng "quả ổi" này cũng đã được thanh toán bao nhiêu rồi.

Minh và Phúc đã ngồi sẵn trên yên cùng cười lao vút xe đi. Mi hét với theo :

- Này, dừng lại đã. Tớ ra lệnh đứng lại bàn cho xong đã... Tớ ra lệnh đấy !...

Nhưng hai cậu bạn trai đã đi xa. Chỉ còn văng lại tiếng cười hét vang cả phố : Ha ha ha...

THANH TRA CA-TA-NHÍ
NGUYỄN MẠNH TUẤN

Chịu trách nhiệm xuất bản :

LÊ HOÀNG

Biên tập : **CÚC HUONG**

Vẽ bìa và minh họa : **TRUNG TÍN**

Trình bày : **THÚC HOAN**

Sửa bản in : **PHƯƠNG NAM**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Q. 3, TP. Hồ Chí Minh

In 4000 cuốn, khổ 11 x 15 cm, in tại XN in
LIDISACO, số đăng ký kế hoạch xuất bản
666/68 do Cục Xuất bản cấp ngày 28/11/94
và quyết định xuất bản số 293MN/95 do NXB
Trẻ cấp ngày 19/8/1995 In xong và nộp lưu chiểu
tháng 12 năm 1995.